

Štev. 6. V Celovcu 15. junija 1871. XX. tečaj.

Pridiga za praznik sv. Janeza Kerstnika.

(Velik svetnik je sv. Janez K.; gov. J. Š.)

„Ni vstal veči med rojenimi od žen, kakor Janez Kerstnik“. Mat. 11, 11.

(Konec).

V Rimu, tako pripoveduje ta svetnica, sem poznala lepo bogato gospo, pa obnašala se je gerdo in slabo. Imela je edino hčerko, bistre glavice in pobožnega serca. Nje naj večje veselje bilo je: v cerkev hoditi, božjo besedo poslušati in Jezusovo presv. rešnje telo moliti in prejemati. Njena ponižnost in čistost je vsem pravim kristjanom dopadla. Pa kdo bi verjel? le njeni materi se ta brunnost nič kaj prav ne dopada. Sovražnica božja in svetih zakramentov ne more sterpeti, da se hčerka tako lepo obnaša. Moja hčerka, pravi ta hudobna mati, ne sme svetnica biti, ja začne jo seboj na raje jemati. Pošteno devico je sčasoma raj čisto pokazil. Nedolžno angelsko oblačilo sv. čistosti je sedaj pri nji raztergano, in deklíč se pogrezne v temno meglo nečistega greha. Le po rajih in grešnih veselicah je zdaj hotla hoditi. V tem ji hudobna mati umerje.

Naj bi zapeljana sirota peklu ušla, razodel je vsmiljeni Jezus sv. Birgiti, da je hudobna mati te hčere pogubljena, pa tudi zapovedal ji je, da mora to zapeljani hčerki povedati. Neki večer, ravno je bilo polnoči, kleči sv. Birgita pred božjo martro, in premišljuje božje resnice. Ko dvanajsta ura odbije, prikaže se ji

rajna žena, vsa vmazana, kakor se bi bila po gnojnici valjala. Čuden smrad od nje puhti; serce se vidi vse raztergano, njenih ust se deržita dva pisana modrosa, ki jo zmiraj grizeta, na persih je vse polno gerdih červov, in okoli celega života je velika kača ovita, ktera jo razjeda. Iz očes, nosa in ušes šviga žvepljeni plamen. „Nikar ne misli, pravi sv. Birgiti zdaj ta pogubljena mati, da moje terpljenje obstoji le v teh telesnih martrah, ki jih zdaj vidiš. Vedi, da vse moje dušne moči, vsi udje, kite in žile strašno terpé. In sedaj, ravno kakor bi svojo zapeljano hčer pred seboj imela, začne strašno preklinjati, rekoč: Čuj, prekleti sad mojega telesa, strupena kača ti! Gorjé, da sem te porodila. Od božje službe in Boga sem te zaderževala, in te po rajih in slabih tovaršijah vlačila. Gorjé meni, da sem te učila pred ogledalom cele ure stati in se lišpati, ker, kolikokrat yanj pogledaš, mi peklenski duhovi z vrelim strupom oči zalivajo. Pri vsakem koraku, ktereга na raju storiš, moram popiti posodo neizrečeno grenke pijače, ktera mi persi nevsmiljeno razjeda. Kadar vsa gizdasta v cerkvi po moštvu gledaš, me strašen plamen žge. O nesrečna noč, v kateri sem te spočela, prekleta ura, v kateri sem te povila, prekleti dnevi, v katerih sem te greha učila, nesrečna moja in tvoja duša“. Toda čas je potekel, poverniti se mora, kamor je obsojena. Prišla kakor blisk, zgine kakor blisk. Sv. Birgita, dasiravno straha prevzeta, gre naravnost k nesrečni, v greh zakopani siroti. Naznani ji po versti vse, kar je slišala in vidila, ter jo opominja k pokori. Hčerka sv. Birgito lepo vboga, ter se še tisto uro v samostan podá, in dela notri do smerti ojestro pokoro.

Blagor ji, blagor pa tudi vam ljubeznjivi, če si bote glas besede božje k sercu vzeli, pa tudi lepo po božji besedi živeli. Le tako smete upati, da bo patron vaš sv. Janez K. z vami zadovoljen. On, ki je bil velik v svojem rojstvu, velik v svojem življenju, velik v svoji smerti, je pa tudi zdaj naš velik in mogočen pomočnik pri Bogu. Amen.

Pridiga za V. pobinkoštno nedeljo.

(Prepirljiv človek samemu sebi naj večjo škodo naredi; gov. J. M.)

„Kdor (svojemu bratu) reče norec, kriv bo peklenškega ognja“. Mat. 5, 22.

V v o d.

Kako prijetno bi bilo naše življenje na svetu, ko bi vsi ljudje v lepem miru in keršanskej zastopnosti skupaj živeli; ter eden drugemu kaj prijenjali in prizanašali, eden z drugim poterpljenja imeli in v vsem ljubezen ohranjali! Nam kristjanom se to tem bolj spodobi, ker smo vsi udje enega telesa, duhovnega telesa sv. cerkve, vsi božji otroci, vsi bratje in sestre med seboj! — Vendar je pa tudi med nami kristjani ne ravno malo nejednosti in nesloge, in več ko preveč krega in prepira, prepira med zakonskimi, prepira med starši in otroci, prepira med brati in sestrami, prepira med gospodarji in posli, prepira med sosedi, da je joj in gorje! — Kader so imeli naši dedje s Turki ali kakim drugim sovražnikom boj in vojsko, tedaj je vse z enim glasom zdihovalo in prosilo rekoč: „O ljubi Bog! daj nam mir, da sovražniki nas in našega premoženja ne končajo!“ Obljubim, da bi mi v enakih okoljstvih enako prosili! Če se pa že vunanjih sovražnikov bojimo, koliko bolj bi se morali še le domačih bati, ter Boga prositi, naj bi jih zmed nas pregnal, ter nas varoval nejednosti in nesloge, krega in prepira. Ti sovražniki so vse hujši od sirovih Turkov in neusmiljenih divjakov. Le poslušajte, koliko škodo že prepirljivemu človeku samemu ne narejajo! Pripravite se! —

R a z l a g a.

1. Res je nemirno in nevarno naše življenje na tem svetu. Smo kakor na šumečem morju, na katerem se serditi valovi od vseh strani na nas zaganjajo, da nas potopijo in pokončajo! Toda kristjan mora biti živa skala sred nemirnega morja, čversto drevo sred bučečega viharja. Živa skala se ne gane, če se valovje tudi še tako silovito vanjo zagánja. Drevo čverstih korenin padlo ne bo, če tudi naj hujša sapa vanj buči. Poglejte, tak je pravi kristjan, kader se valovi grešnih nevarnost vanj zaganjajo in viharji skušnjav vanj zaletujejo! Pa le redki so že taki kristjani. Ni treba ravno tolike reči, da nekterega kristjana na tla podere! V sv. pismu beremo v Danielovih bukvalih (2, 31—35), da je kralj Nabuhodonozor čudne sanje imel. Sanjalo se mu je, da vidi silno veliko soho (podobo ali štatio) z neznanim obličjem. Nje glava je bila iz čistega zlata, čok z rokama je bil srebern, trebuh in ledja jeklene, noge deloma železne, deloma perstene. Zdaj pa se vterga kamen iz gore, se navzdolj sterklja, v podobo zadene in jej noge spodbije in zdrobi; in glej, cela podoba se na tla zvali, se vsa razmele in v prah zdrobi, ki ga veter na vse kraje razmeče in raznese. Kakor kamen Nabuhodonozorjevo podobo podere skušnjava marsikterega kristjana. In včasih ni treba ravno velikega kamnja, ni treba ravno silne skušnjave. Ena žal besedica je nekterokrat zadosti, da prepir vneme med zakonskimi ljudmi; eden sam podpihovavec zadosti, da v celej soseski mir podere med starši in otroci; eno samo neumno ravnanje zadosti, da brate in sestre na dvoje spravi; eno samo nespametno djanje zadosti, da gospodarje in posle našunta na eden drugega; ena kokoš, ki je neprevidoma na tuji dvor stopila, zadosti, da sosesčine na noge spravi; ped zemlje, ki jo je sosed sosedu preoral, pest sena, ki si ga je čez mejo prikosil, kak viternik ali obroč, ki ga je na tujem posekal, zadosti, da vroč prepir in dolgo pravdo med sosedi naredi, česar nas vsakdanja skušnja več ko preveč prepričuje. Ne rečem, da bi bilo prav, drugim ljudem škodo delati ali kako krivico storiti, tega nas Bog obvaruj; to pa le vendar rečem, da je nekteri človek vse preveč siten in navtisenjen in se zavoljo takih reči vsaja in ponaša, zastran kterih bi vse boljši bilo, po keršansko poterpeti, kakor pa besede delati in pravdo začeti!

Zraven tega vam pa tudi še povem, da je tak navtisenjen in prepirljiv zares ves nesrečen, in dasiravno si je svoje nesreče sam

kriv, ter se noče zatajevati in svoje hude terme premagovati, je le vendar pri vsem tem usmiljenja vreden. Le pomislite, kako grenko življenje si ima že na tem svetu! Nima ga ne miru, ne pokoja, ne pravega veselja. Njegova huda, togotna terma mu ga vedno spodjeda in spodkopava. Zdaj ga razdraži ta, zdaj spet una reč. Zdaj mu vreme ni po volji, zdaj mu orodje kljubuje, zdaj živina nagaja. Naj veči križ ima pa z ljudmi. Zdaj mu jed ni prav skuhana, zdaj perilo ne dosti oprano, zdaj to, zdaj spet uno napak storjeno. Zdaj mu otroci ne ustrezajo, zdaj posli po volji ne storé. In tedaj je v vednem nepokoju in zmiram nejevoljen. Njegova lastna sitnost mu ves mir podira, mu vse veselje kali. Toraj pa tudi skor nobene reči z voljo ne stori. Mlačna in raztresena je njegova molitev, in njegovo delo slabo in brez pravega vspeha ker mu manka žegna božjega, ki ne stanuje med zabavljivimi, prepirljivimi ljudmi. In zdaj mi povejte, ali ni tak prepirljiv človek zares nesrečen človek? — Na dalje pomislite, v koliko nevarnost se tudi še pri tem ne postavlja, mislim namreč nevarnost večnega pogubljenja. Že pamet nas uči, da tak piker in prepirljiv človek ni za nebesa, dokler svoje hude terme ne popusti. V nebesih stanujejo le mirni prebivavci, ki v vednej edinosti in večni ljubezni skupej živé. Tak prepirljiv človek pa bi morda še v nebesih ne nehal prepirati se, ko bi vanje prišel? Sv. apostel Pavl pa nam kar naravnost pove, da togotnežem nebeško kraljestvo ne bo v del. Ravno kakor tudi Jezus sam v današnjem sv. evangeliju vsem takim prepirljivim ljudem oostro zažuga rekoč: „Jaz pa vam povem, da vsak, **keri se jezi nad svojim bratom, kriv bo sodbe; kdor pa svojemu bratu reče raka, kriv bo zbora; kdor pa reče norec, kriv bo peklenškega ognja!**“ Poglejte v koliko nesrečo se vtegne prepirljiv človek pripraviti! O koliko modrejši ravna, ki vse težave in zopernosti življenja voljno preterpi, svoj križ vdano prenaša, in po poti zatajevanja samega sebe srečni večnosti naproti hiti. Že na tem svetu v lepem miru živi, ker mirno vest ima, na unem svetu pa se mu nebeška krona spleta!

2. „Vse to je lepo in prav“, vtegnil bi mi kdo v besedo seči, „ali kaj, ko človek nima kamnitega serca! Občutljivega človeka zaboli in speče, če mu drugi kljubujejo in nagajajo“. Odgovorim: Res je, da je človek revna, slaba stvar, vbog siromak, ki iz svoje moči nič ne premore; in tedaj tudi zopernost in težav časnega življenja iz lastne moči preterpeti ni v stanu: toda česar sami iz sebe ne premoremo, premoremo pa z božjo pomočjo. Božja pomoč pa je slehernemu na ponudbo, ki jo s ponižnim srcem išče in prosí. Porok tega nam je sv. pismo.

Drugi bi morda rekel: „Enkrat ali dvakrat bi bližnjemu

že še pregledal in prizanesel; pa mi le zmerom kljubuje in nagaja, in me draži, kjer in kolikorkrat le more. Saj dostikrat poterpim, zmerom pa ne morem!“ Toda tudi ta izgovor ne velja. Hudo je res, vedno vojskovati se s svojim hudim nagnjenjem in grešnim poželjenjem, toda „nebeško kraljestvo silo terpi, in le silnim bo v vlast!“ In Jezusova vera nam veli, ne le enkrat, ampak vselej odpuščati bližnjemu, ki nas je razžalil. Vprašal je bil sv. Peter Jezusa rekoč: „Gospod! kolikokrat naj odpustim svojemu bratu, ki me je razžalil? Ali sedemkrat?“ Jezus mu reče: „Ne le sedemkrat, ampak sedemdeset sedemkrat“; t. j. vselej.

Tretji poreče: „Ko bi bila le kaka majhna reč, ki mi jo je bliženj storil, nič bi ne rekel: Toda hudo reč mi je napravil, v veliko škodo me pripravil, in zraven sem še ves nedolžen!“ Na to naj prvo vprašam: Ali je pač škoda res tako velika, kakor praviš, ali ne? Morda je le majhna reč, pa jo previsoko ceniš? Le bolj natanko preglej, in se boš prepričal, da je vse manjša, kakor si s perva mislil! Nadalje: Če bi bila pa tudi škoda res velika, ki jo terpiš, vendar je le kaka časna pozemeljska reč, plačilo pa bo stokrat večje in večno, ki te čaka unod groba, ako z voljo terpiš, svojemu bratu iz serca odpustiš. In če praviš, da si nedolžen, verjamem ti, da si morda v tej reči nedolžen; vprašam pa: ali se scer v nobeni reči nisi zadolžil? Morda te neskončna previdnost božja s tim terpljenjem pokorja za kako drugo zadolženje, da bi se že tukaj od slehernega madeža očistil, ter že na tem svetu svoj dolg poplačal, in brez dolga v srečno večnost šel. Po čemu bi tedaj tožil in žaloval? In če bi tudi nedolžen bil, bolj nedolžen le vendar nisi, kakor je Kristus bil! In glej, kaj je terpel! Hudodelnikom je bil prištet, na križ razpet; pa to neusmiljenim sovražnikom še ni zadosti! Med nebom in zemljo v neznanih bolečinah na križu visečega zdaj še zasmehovaje zaničujejo ter mu pregrenko terpljenje še bolj grené!

Kaj pa Jezus stori v tolikem terpljenju? Molcé terpi, in kader svoje usta odpre, ne odpre jih, da bi klel svoje preklinjevatce, ampak da bi molil zanje rekoč: „Oče! odpusti jim; ne vedó, kaj delajo!“ In če si zraven tega še k sercu ženeš, da je ljubi Jezus vse to terpel iz same čiste ljubezni do tebe, da te pogubljenja otme in večno zveliča, ali boš mar tako terdega in ledenega serca do Jezusa, da bi iz ljubezni do njega ne hotel nobene zopernosti prevzeti in nobenega terpljenja prenesti, in bi se križa branil, kateri ti je v zveličanje toliko potreben?

3. Ko so bili Izraelci v puščavi nekega dne zoper Boga in Mozesa godernjali, poslal je Bog ognjenih kač med nje. Pikale

so jih, in zlo veliko jih je za tem umiralo. Pridejo k Mozesu in prosijo: „Grešili smo, da smo govorili zoper Gospoda in zoper tebe; prôsi, naj nam odvzame kače!“ Mozes prosi, in Bog ukaže narediti brončeno kačo, in jo kviško na ogled razpeti; kdor od kače pičenih bo pogledal vanjo, da bo ozdravljen. Mozes jo naredi, in v znamenje vzdigne; in kterikoli so bili vpičeni, in so jo pogledali, so bili ozdravljeni. — Kam pa se bomo mi ozirali v svojih stiskah in težavah? kam se obračali v nevarnostih in skušnjavah? kje pomoči iskali, kader nas pikajo strupene kače jeze in togote? Kam drugam, kot na križ, na katerem naš Zveličar razpet visi! Njemu, ki je s križa molil za svoje sovražnike in morivce, se lepo izročujmo, ter ga ponižno prosimo milosti in pomoči, da bomo zamogli voljno prenašati vse zopernosti in težave sedanjega življenja, ter v lepem miru, v bratovski zastopnosti in keršanski ljubezni med saboj živeti, dokler ne pridemo iz sedanje solzne doline v veselo deželo večnega miru in pokoja. Amen.

Pridiga za VI. pobinkoštno nedeljo.

(Od varčnosti; gov. J. A-st.)

In so pobrali ostanke koscev, sedem jerbasov. Mark. 8, 8.

V v o d

Kdor hoče srečno in zadovoljno na svetu živeti, ni zadosti, da Boga samo za to prosi, ampak mora tudi z vso močjo si prizadevati, in se pripomočkov poslužiti, ki nam jih je Bog v to dal. Tako postavam ni zadosti, da le molimo: „Daj nam danes naš vsakdanji kruh“, mi moramo tudi storiti, kar je v naši moči, da vsakdanji kruh dosežemo, to je, mi moramo pridno delati, in s tem, kar zaslužimo, varčno ravnati. Današnje evangelje nam lep in posnemanja vreden izgled varčnosti postavlja pred oči. Jezus je

z besedo svoje vsegamogočnosti sedem kruhov in nektare ribice tako pomnožil, da je okoli 4000 ljudi nasitenih bilo, in je vendar še več ostalo, kakor je v začetku razdeliti imel. Zveličar ni hotel, da bi bili ostanki konec vzeli, ampak je, kakor sv. Janez pové, svojim učencem rekel: „Poberite kosce, da konca ne vzamejo, in so pobrali ostanke koscev sedem jerbasov“. S tem nas je Jezus hotel očitno učiti, da obilnost na časnem premoženju nam ne daje nobene pravice zapravljati, in nas opominja, naj smo varčni. Varčnost je čednost, ki je v današnjih dneh le pri redkih najti. Zdajni svet hoče le uživati. Varčnost pa zraven dobrega življenja ne more obstati. To mi daje danes priložnost, da vam od čednosti varčnosti govorim:

Varčni moramo biti

1. s svojim denarjem in premoženjem.
2. s svojim časom,
3. s svojo močjo.

Priserčne moje želje so, s svojim govorjenjem vam k časni in večni sreči pripomagati. Kaj bo pa beseda, ki vam jo oznanujem, sadu prinesla, to pa Bogu prepustim; poslušajte zvesto!

Razlaga.

1. Varčni moramo biti s svojim denarjem in premoženjem.

„S svojim premoženjem jes delam, kar sam hočem; naj varjem ali zapravljam, to ni nobenemu nič mar, in če zapravljam, saj svoje zapravljam“. Tako govorjenje se dostikrat sliši med ljudmi. Ja, ko bi bilo časno premoženje popolna lastina človekova, in ko bi bil Bog, stvarnik, Gospod in ohranovavec vseh reči časno premoženje le samo človekovi volji prepustil, da bi ž njim delal, kakor se njemu poljubi; potlej bi ta izgovor veljal. Toda Bog je človeka le za hišnika čez časno premoženje postavil, in bo enkrat natankni obrajt od njega tirjal. Zato je naša dolžnost s časnimi reči po božji volji ravnati. „Od hišnika pa se tirja, pravi sv. Pavl, da je zvest najden“.

Da me bote ložej razumeli, pojasnil vam bom to s priliko. Mislite si hišnega gospodarja, ki pošlje svojega hlapca na somenj, da bi mnogo blaga nakupil. Kaj stori gospodar, ko hlapec s semnja pride? On téirja obrajt od denarja, ki mu ga je sebo dal, in in pregleda blago, ki ga je kupil, in ceno, po kateri ga je plačal. Če se pokaže, da je hlapec slabo in preležano blago drago plačal; ali bo gospodar zadovoljen ž njim? Če je pa hlapec denar s pijančevanjem in igro še clo zapravil, in nič na dom ni prinesel, kot prazno mošno: ali ga gospodar ne bo okregal in kaznoval? — Glejte ljubi kristjani! Bog je slehernega človeka na semenj zdajnega življenja poslal, da bi s časnim premoženjem zaklade nakupil za večno življenje. Enemu je dal veliko, enemu malo, in njegova volja je, da vsi časne dari obračajo v božjo čast in v svoj blagor in v prid svojega bližnjega in si tako prizadevajo bogati pastati za nebeško kraljestvo. Kaj pa stori človek, ki časne dari zanikerno zapravlja? On božji volji na ravnost nasproti ravna, in kazni ne bo odšel. Iz tega lahko spoznate, da je naša dolžnost s časnim premoženjem previdno in varčno ravnati in ga ne po nepridnem zapravljati. Z varčnostjo so pa še marsikteri drugi dobički sklenjeni, ki nam to čednost ljubeznivo delajo.

Varčen človek ne pride lahko v potrebo in revščino. V dobrih dnevih, ko je zdrav in terden, in ko delo in zaslužek ima, je priden in delaven. Od zaslužka, kolikor more, prihranja, in tudi na majhne reči porajta, ker vé, da iz krajcarjev postanejo goldinarji. Tako svojo in svoje družine časno srečo vterdi, in ima v hudih dnevih zaklad, ki mu v marsikteri potrebi pomaga. Kader pridejo bolezní v hišo, kader slabe letine in dragina nastopijo, kader ni dela in zaslužka, ali ga kaka nesreča zadene, zmiraj si je v stanu pomagati, in mu ni treba na ptuje vrata terkati in prositi. Drugači se zapravljujev godi.

Kar v potu svojega obraza prisluži, lahkomišljeno zapravlja. Zdaj svoj denar z jedjo in pitjem potrati, zdaj nepotrebne drage oblačila kupuje, zdaj po dobrih voljah poganja. Ni torej čuda, da se njegovo premoženje z vsakim dnevom bolj kerči, in da mora poslednjič za beraško palico prijeti. Kdor pojedine ljubi, pravi modri Salomon, bo obožal (preg. 21, 17). O uboga, milovanja vredna žena, ki moža zapravljevca ima, o revni otroci, ki očeta pijanca imajo! Kdo je v stanu sošteti vse solzé, ki jih žene in otroci jokajo, ker še dostikrat kruba in potrebnega oblačila nimajo, oče pa terdo prisluženi denar s pijančevanjem zapravlja! Če potlej še slabi časi in bolezní pridejo, če delo in zaslužek prejenja, oh kdo more, njih revščino popisati! Iz tega, ljubi kristjani! razvidite, kako dobra je varčnost, in kako škodljiva je zapravljevost.

K temu pa pride še to, da varčni človek zamore vselej dobre dela doprinašati, in tako božjo čast in srečo svojega bližnega zviševati, in si zasluženje za nebesa nabirati. Ne morem se zderžati vam v poterjenje tega lep odgovor povedati, ki ga je nek premožen kmet dal pobiravcem, ki so prišli za pogorelce nabirat. Iz nekega malega mesta je poslala gosposka nekaj mestnjanov v bližne vasi, da bi tudi tam kaj nabrali za ubožne mestne pogorelce. Med potjo pridejo ti mestni možje na dvorišče nekega premožnega kmeta. Dobé ga ravno pred hlevom, in slišijo, kako terdo krega svojega hlapca, ker je po noči konjske vervi na dežju popustil, in jih ni spravil pod streho. „Ta gospodar je skop!“ si pravijo popotniki, „tukej ne bomo dobili kaj prida“. „Poskusimo“, pravi drugi, in gredó bližej. — Kmet prav prijazno sprejme te ptujce, in ko pridejo ž njim v hišo, naznanijo mu svojo ponižno prošnjo. Zelo se začudijo, ko jim prav radovoljno podeli lep dar v denarjih, in še zraven obljubi, da bo pripeljal tudi derv in živeža ubožnim pogorelcem v mesto. Mestnjani ne morejo drugači, kakor da mu odkrijejo in povedó svoje misli, da jih je njegova radodarnost zelo ganila in zavzela, posebno zato ker so ga ravno kar slišali kregati hlapca zavoljo tako malovredne reči. „Ljubi moji prijatli!“ jim kmet odgovori, „ravno zavoljo tega, ker svoje reči lepo varujem, in ker vidim tudi male neskerbnosti, sem toliko zmožen in srečen, da morem kaj pomagati svojim ubožnim sosedom“. — Glejte, kristjani! to je prava varčnost! Gotovo taka varčnost Bogu dopade, in njegov blagoslov zasluži.

2. Varčni moramo biti s časom.

Čas je še veliko dražši dar, kakor denar in premoženje; zakaj če si denar in premoženje zgubil, zamoreš ga, če čas imaš, zopet pridobiti, in morebiti še več, kakor si ga zgubil. Zgubljenega časa pa ne moreš več nazaj dobiti, Bog sam ti ga ne more več poverniti: Ura zamujena ne pride nobena. Zapravljeni zgubljeni čas je tedaj nar. strašnejša zguba, in s časom bi se moralo posebno varčno ravnati. S časom varčen biti se pa pravi, čas prav obračati. Kdor je s časom varčen, nikoli rok križem ne derži, ampak zmirej kak pristojen opravke ima; zakaj lenuh je zapravljivec nar. drajšiga daru, zapravljivec časa. Kdor je s časom varčen, vse ob pravem času stori. On svojih odpravil ne odklada na negotovo prihodnost, od ktere ne ve, ali je še njegova. Kar storiti ima, stori še danes, in ne jutri; zakaj če tudi jutri še živi, spet bo kaj družega opraviti imel. Kdor je s časom varčen, ne obrača ga veliko na veselice, prazne pogovore in čenčarije, na prazne obiskovanja, in druge take reči, ki čas kradejo. Kdor je s časom varčen, on je posebno skerbni za svoje dušno zveličanje;

zakaj za to nam je nar bolj čas dan, in za to smo na svet postavljeni. Le za svet delati, pa nič za svoje dušno zveličanje storiti, pravi se čas resnično zapravljati in zgubljeni. Res je, da časne opravila morajo tudi storjene biti, toda dušno zveličanje za voljo tega ne sme škode terpeti. Dnevi, ob katerih svoje dolžnosti zamujamo, v dobrem ne rastemo, in si ne prizadevamo svoj cilj in konec doseči, so resnično, kakor pravimo, Bogu vkradeni dnevi.

Ko je veliki Faraonov pek egiptovskemu Jožefu v ječi svoje sanje povedal, kako je tri jerbese polne pekovskih jedi na glavi nesel, in ga prosil, naj mu jih razloži, rekel je Jožef: „Trije jerbasi so trije dnevi“ (I. Mojz. 40, 18). Zakaj je rekel Jožef, da trije jerbasi so trije dnevi? Nek učen pisavec pravi, da zato, ker vsi dnevi našega življenja so tako rekoč jerbasi, ki bi jih z dobrimi deli napolnjene morali prinesiti pred božji sodni stol. Oh, ljubi moji! koliko praznih jerbasonov že mi imamo! In koliko je jerbasonov, ki so napolnjeni z vse drugimi rečmi, kakor jih Bog od nas tirja! Pri nekterem bo marskteri jerbason poln kvart in igrač, ker je svoje dni v igri in kratkočasih doprinašal. Pri kakem drugem se bodo v večem številu jerbasonov le pitni kozarci našli, — to so dnevi, ki jih je v pijančevanju preživljal. Ali pri uni nečimerni ženski bodo jerbasi po večem napolnjeni s traki in špicami, s špegli in glavniki, s perstani in drugimi takimi nečimernimi rečmi, ker lišpanje je skorej edino opravilo njenega življenja bilo. Kako bodo ti in drugi pri sodbi pravičnega Boga obstali, ki jim je dragi čas življenja le zato dal, da bi ga v njegovo službo in v svoje zveličanje obračali, ki so ga pa tako nepridno potratili!

Veliko vrednost časa so spoznali še clo ajdje, kateri so kaj bolj brihtni bili. Tako je ajdovski rimski cesar Tit ob takem dnevu, ko nobenemu nič dobrega storil ni, na večer svojim prijateljem rekel: „Prijetli, oh dan sem zgubil!“ O ljubi kristjani! kolikokrat bi tudi mi na večer z žalostjo lahko sami sebi rekli: Duša moja, danes si dan zgubila; danes nič dobrega nisi storila; nisi svojih dolžnost spolnila, nisi svojih pregreškov odložila, nisi v čednosti rastla, si nisi nič zasluženja za večnost pridobila! Koliko dni, koliko tednov in let svojega življenja smo že zgubili, ker smo jih v lenobi, in posvetnem veselju lahkomišljeno preživljali! „Nič ni drajšega, kakor čas, pravi sv. Bernard, in nič ni današnji čas tako malo obrajtano, kakor čas; dnevi zveličanja grejo memo, in nihče tega prav ne premisli“. In spet pravi sv. Bernard: „Ko bi kdo le pol urice časa, da bi pogubljeni pokoro delati mogli, v pekel prinesel in na prodaj ponudil, pogubljeni bi cele svetove zanj dali, ko bi jih v svojo oblast dobiti mogli“. Ali niso te besede strašne? In vendar so le resnične. O zato bodimo varčni s ča-

som, in nikar ga kakor nič vredne reči ne zametujmo, da v strašnem zdihovanju in večni obupnosti svoje neumnosti in slepote ne bomo preklinjali.

3. Kristjan pa ni le samo s časom, ampak je varčen tudi s svojimi močmi.

Kdor svoje telesne in dušne moči, ki mu jih je Bog dal, zanemarja, in jih v božjô čast, v svoj prid in v prid svojega bližnega ne obrača, kdor svojega trupla ne uri, svojega uma ne bistri, je podoben nepridnemu hlapcu, ki je svoj talent zakopal. „Tak bo enkrat veržen v unanjo tamo, kjer je jok in škripanje z zobmi“.

Kdor moč svojega življenja z razberzdanim življenjem zapravlja, tako da že v mladosti postane starček, in se pred časom v grob pogrezne, podoben je samomorceu, kateri sam čez se smertno sodbo izreče, in se z lastno roko v pekel pahne.

Pa tudi tisti se zlo pregreši, kateri se s svojo močjo prederzno obnaša. Kristjan se posluži svoje moči, pa tudi pri svojih delih ž njo varčno ravná. Človek nikoli ne sme pozabiti, da ni iz železa, in da struna preveč napeta počí, in pri vseh rečeh mora imeti mero in potreben počitek. Nekteri včasih pravi: „Meni nobena reč nič ne škoduje“, in dela kakor živina, in nič ne porajta, če včasih zavoljo kakega dela tudi cele noči ne spi. Le počakaj, če ti zdaj ne škoduje, v starosti boš pa nastopke svoje nezmernosti čutil, ko boš morebiti več let v kakem kotu stokal, in za drugega ne boš, kakor drugim ljudem za napotje.

Sv. Janez, nar ljubši učenec Jezusov, je, kakor nam Epifani pové, prav po domače in clo ojstro živel. Nosil je platneno spodnjo in gornjo obleko, je malo jedel in si vendar včasí kaj pokoja privoščil. Če je bil duh in truplo vtrujeno, tedaj si je s krotko jerebico igral, ki mu je z roke zdaj na glavo, zdaj na rame skočila, in se potem nazaj na roko vernila. To vidi nek tujec, ki je z lokom in puščicami ravno z lova šel, in se ti otročji igri čudi, ki se po njegovi misli za starčka, ki se s tako resnimi in velikimi rečmi peča, nikakor ne spodobi. Krotki apostelj se prijazno temu očitovanju nasmehlja in reče grajavcu, naj lok napue. To stori; ker pa napeti lok po kratkem pogovoru kmalo zopet utegne, praša ga svetnik, zakaj to stori, in loka zmirej napetega ne derži? „O pravi tujec, to ne gre; ako bi lok vedno napet ostal, s tem bi svojo krepost zgubil in ob ceno prišel“. — „Ravno tako, reče Janez, tudi človek včasí odlege potrebuje, to je odpočitka, da si s tem svoje dušne in telesne moči popravlja“. — Tako varčen je

kristjan s svojimi močmi, tudi v delavnosti jih s potrebnim oddihom in odpočitkom okrepčuje in pomladuje.

S k l e p.

Vzamite si k sercu, poslušavci moji, kar sem vam danes povedal, in v prihodno bodite varčni! Varčni bodite s svojim premoženjem, da se revščine obvarujete, in da bote tudi svoje revne brate v njih potrebi razveseljevati zamogli. Varčni bodite s časom; dnevi življenja hitro minejo, in kmalo pride noč, v kateri nobeden več delati ne more. Varčni bodite s svojimi dušnimi in telesnimi močmi, da bote enkrat veseli glas zaslišali: „Prav, dobri in zvesti hlapec! ker si bil v malem zvest, čez veliko te bom postavil; pojdi v veselje svojega gospoda!“ Amen.

Pridiga za VII. pobinkošno nedeljo.

(O današnjih krivih prerokov; gov. K. K.)

„Varujte se krivih prerokov, kateri pridejo k vam v ovčjih oblačilih, znotraj pa so zgrabljivi volkovi!“ Mat. 7, 15.

V v o d.

Ni bujšega na svetu, kakor goljufen prijatelj, ali prav za prav skrit sovražnik, kateri se nam v lice sladka, dokler v svojem sercu hude namene kuje in nam škodovati želi. Boljši memo njega je očiten nasprotnik, ker tega se mora zogniti, unega pa ne. Zato raj ljubi Jezus v današnjem sv. evangelju nas tako ljubeznjivo svari, rekoč: „Varujte se itd.“ In takih je žalibog posebno da-

nešni dan veliko število, kateri z besedo in djanjem slabe nauke trosijo in tako kraljestvo božje z hudičevo pomočjo podirajo. Varujte se jih! Jezus nebeški, učenik nam jih v danešnjem sv. evangelju prav očitno razodeva in nam njih malopridnost pred oči postavlja, pa tudi kaže, kako jih spoznati in se jih varovati. To naj vam zdaj še bolj natančno razlagam po vodilu sv. evangelja!

Razlaga.

Pod krivimi preroki, od katerih ljubi Jezus v danešnjem evangelju govori, se zastopijo prvič tisti zapeljivci, kateri odvrtačajo nedolžne, priproste duše na mnogotere viže od pota čednosti in jih v nesramne, hudobne dela zapeljujejo. Da ta svoj hudobni namen dosegajo, prilizujejo se jim v lice, jim zlate gore obetajo, jih hvalijo in povišujejo s sladkimi besedami, postavim: Bog je neskončno dobrotljiv, on ne gleda tako ojestro na greh, ne tirja tolikanj od nas, ker vidi, kako slabi in šibki da smo, in če smo ravno grešili, zamoremo se spokoriti i. t. n., skušajo priprostim dušam vzeti strah božji in sv. sramožljivost in jih tako v pogubljenje pahnuti. Glejte zgrabljivega volka v ovčjih oblačilih! — Krivi preroki so pa tudi tisti lažnjivi učitelji in razširjavci krivih naukov, kateri z zvitimi besedami pravo vero zaničujejo in krivo vero in ajdovske zmote na nje mesto postavljajo in priporočajo; pravijo, da vas hočejo k pravemu spoznanju in razsvitljenju, k dostojni omiki pripeljati in temo nevednosti vam pregnati. Ako jim pa verjamete, vas le ob sv. zveličansko vero in dušni pokoj pripravijo. Zatoraj pazite, da vas volk v ovčjih oblačilih ne zgrabi. Nikar ne poslušajte takih kvantačov, ne berite njih strupenih pisem in knjig, ampak v ogenj jih veržite. — Še eno sorto lažnjivih prerokov vam moram zaznamovati, kateri posebno v sedajnih časih rogovilijo in ljudstvo šuntajo k skrivnemu in očitnemu puntu proti duhovni in deželski gosposki, češ, da je vsak sam svoj gospod, da ni treba podložnemu in pokornemu biti, in tako pod goljufno obljubo občne svobode in enakosti, sreče in neodvisnosti lehko-verne serca motijo in od prave steze odvrtačujejo. Varujte se jih, ne dajte se jim zapeljati, so namreč volkovi v ovčjih oblačilih, ki vedno se imenujejo osrečevalce ljudstva, v resnici pa so lažnivci in zapeljivci, ki le na svojo lastno korist gledajo in na poderto srečo drugih sami svojo stavijo. Zogibljajte se jih bolj kakor modrosa, zaupajte v Boga, in živite se pošteno in po keršansko, tako bote pravo svobodo in srečo dosegli tukaj in tamkaj.

2. Poglejte pa tudi gerdo hinavščino teh krivih prerokov, kateri laž za resnico, krivičnost za pravico, temo za luč, pregreho za čednost prodajajo, kateri po besedah sv. Pavla prav po satanovo se v angelja luči preoblačijo, se z zunajno lepo in sv. podobo kinčajo, da bi tem ložej priproste serca sleparili in v svoje peklerske mreže vjeli. Zatoraj pa tudi ni nobene pregrehe, katero bi bil Jezus tako ojstro grajal, kakor hinavščina. Sedemkrat v eni sapi gorje kliče hinavcem in jih primerja pobeljenim grobom, kateri so bili po Judovski šegi od zunaj lepi in čedni viditi od znotrej pa polni mertvaških kosti in vsake gnusobe. Tako se tudi hinavec v svojem vidnem zaderžanji svetnika dela, dokler je serce njegovo sedež vse hudobije in gnezdo vsakoršnih pregreh. Ali kako neumna je hinavščina! Kaj pomaga, naj človek nevedne ljudi slepari in si po krivem njih spoštovanje pridobiva, ako ga pa Bog zaničuje in ga bo na den pravičnega razodenja očitno razkril in ga vpricho nebes in zemlje na sramoto postavil!? Zatoraj opominja modri Zirah (1, 36.): „Ne bližaj se Gospodu z dvojnimi srcem, ne bodi hinavec pred ljudmi, da kje ne padeš in nečasti ne napraviš svoji duši, in da Bog ne razodene tvojih skrivnost in te ne verže v sredi zbirališča, ker si se hudobno Gospodu približal in je tvoje serce polno bilo zvijače in goljufije“. Le toliko človek velja, kolikor pred Bogom, hinavska čast pa se bo v naj hujše osramotenje spreverglo. „Krivičnega hlapca — govori Jezus — bo Sodnik odločil in mu dal delež z hinavci: tam bo jok in škripanje z zobmi“.

Toda glejte, naj se ravno volk v ovčje oblačila skrije, spoznan vendarle bo. Jezus pravi: „Po njih sadu jih bote spoznali“. Prazne so vse še tako lepe in čudapolne besede, ako jim hudobne dela nasprotujejo. Naj si bo listje drevesa še kaj lepo in košato, dokler pridnega sadu na drevesu ni, nihče ga obrajtal ne bo. Tako se zamorejo tudi zapeljivci v kljub vsemu krasnemu govorenju v svoji malopridnosti spoznati po njih djanju, ker drevo, katero grenko ali gnjilo sadje rodi, ne more drugače kakor slabo biti. Če se tedaj gleda na njih življenje, če se skuša pozvedeti, kako se obnašajo, najde se, da imajo skaženo, spačeno serce in da se le samo na videz poštene in pobožne kažejo, samo da zamorejo ložej svoj strup širiti. Ako se pa deloma že iz tega spoznajo, tako še deloma iz njih namenov, kateri na to merijo, ves red na svetu, od Boga vstanovljeni, preobertiti in namestu njega neoberzdano meseno sladnost in samovoljo postaviti. To je njih peklerski namen, kterega pa skerbno skrivajo, le bistro oko ga more prezreti. Sladko grozdje objubajo, bodeče ternje pa dajejo: „Po njih sadu jih bote spoznali“.

4. Strašna je beseda, ktero nebeški Zveličar v današnjem evangelju izreče: „Vsako drevo, ktero ne stori dobrega sadu, posekano bo in v ogenj verženo“. — Kristus hoče s tem reči, da je k pogubljenju že zadosti, „ako se ni nič dobrega storilo, zato pristavlja: „Ne vsak, kateri mi pravi: Gospod, Gospod, (t. j. kateri se od zunaj ali z ustmi mojega služabnika dela, dokler v djanju in resnici me celo zanemarja) pojde v nebeško kraljestvo, ampak kateri spolnuje dolžnosti svojega stanu in z dobrimi deli voljo mojega Očeta stori in si tako z božjo pomočjo nebesa služi“. Tako tedaj brez dobrih del ni mogoče se zveličati; kakor nam Jezus pravi v priliki od malopridnega blapca, kateri scer ni zapravlil talenta sebi izročnega, temuč ga le ni porabil in ga v zemljo zakopal in je bil že zavoljo tega v zunajne temniše pahnjen. Zato se grozno motijo, kateri se nadjajo v nebesa priti, ako le nič hudega ne delajo. Primerno govori o tem sv. Krizostom: „Ako bi ti blapca imel, kateri scer ni ne tat, ne požrešnež, ne pijanec, pa bi vedno lenobo pasel, nič ne delal in vse zanemarjal, za kar si ga v službo vzel, kaj ne? ti bi ga plačal s tepenjem in bi ga iz svoje hiše zapodil? Ali ni že to zadosti hudo, če tega ne stori, kar dolžnost tirja? — Ravno tako je kristjan že dosti hudoben, če scer nič hudega, pa tudi nič dobrega ne stori in svoje plačilo zgubi, zakaj nebeško veselje je plačilo za storjeno delo. Kdor tedaj delal ni, tudi plačila ne more pričakovati“. Pa mi potožite: „Za božjo voljo! kaj bi jaz v svojem stanu, pri svojem delu dobrega storil, za dolge molitve nimam časa, za milošaje nimam s čem, za poste sem pa preslab“. Bog jim odpusti, ker ne vedó, kar govoré. V vsakem stanu zamore človek dosti dobrega delati, ako prvič dolžnosti svojega stanu zvesto spolnuje. Ako zakonski se tako proti eden drugemu zadržijo, kakor je Bogu všeč, ako predpostavljeni po volji Božji gospodujejo in podložni zavoljo Boga pridno bogajo, ako starši svoje otroke po keršansko izrejajo, v božjem strahu jih podučujejo in na vse dobro napeljavajo, otroci pa naproti svoje starše v časti imajo in se jim hvaležne skazujejo, ako keršanski posli in delavci vse svoje dela najtančnejši ko je mogoče in z dobrim namenom opravljajo, ako fantje in dekleta si prizadevajo, svoj deviški venec ohranjati ali do zakonskega stana ali do hladnega groba, ako poštenje in pravičnost sploh vladata in vsak po svojem stanu zvesto živi, tedaj vsak dovolj milošnje deli, dovolj moli in se posti. Kdor pa svojemu stanu in poklicu nezvest postane, temu se je pač bati, da ne bi se mu godilo po evangelski priliki: „Nekdo (Luc. 13.) je imel figovo drevo zasa-jeno v svojem vinogradu in je prišel sadu iskat na njem in ga ni našel. Rekel je pa hišniku: Glej 3 leta hodim iskat sadu na tem figovem drevesu in ga ne najdem: posekaj ga tedaj; čemu še prostor jemlje? On pa je odgovoril in mu rekel: Gospod! še to

celo ga pusti, da ga okopljem in mu pognojim, če kje sad obrodi; če pa ne, potlej ga boš posekal! Ako se je pa že tistim pogubljenja bati, ki nič dobrega ne delajo, kako še le unim, kateri navrh še hudobne dela doprinašajo? Nič krivičnega v nebesa ne pojde, nič nečistega, nič, kar gnusobo dela in laž; takim veljajo besede božje pri preroku (Iz. 5, 4.): „Čakal sem, da bi moj nograd grozdje rodil, zdaj pa je viniko obrodil“. Namestu Boga častiti, mu z lepim zaderžanjem veselje delati, ga le zaničuje in žali Njegovo neskončno dobroto in Mu z naj slabšo nehvaležnostjo povračuje. Zares grenek sad, ki si ga Bog nikakor ni pričakoval! Pa bo tudi na dan pravice zasluženo obsodbo nad takim drevesom izrekel. Takrat jih bo veliko k Njemu reklo: „Gospod, Gospod, nismo v tvojem imenu prerokovali, hudičev izganjali, veliko čudežev delali?“ dobro pazite, kristjani so, kateri takole govoré, kristjani po imenu. Tedaj jim očitno poreče: „Nikoli vas nisem poznal, poberite se spred mene, kateri hudobijo delate“. Mat. 7, 23.

S k l e p.

Da bi se nam po teh grozovitnih besedah ne godilo, prosimo mi vselej: Obvaruj me, o Gospod! lažnivih prerokov in zapeljivcev in vsake hinavščine in daj mi gnado, da bodem rodoviten vseh dobrih del. Vnami moje serce, da bom ž njim svojo sv. vero okinčal, tako spolnil voljo nebeškega Očeta in vreden postal nebeškega kraljestva. Amen.

Pridiga za VIII. pobinkoštno nedeljo.

(Mi smo oskrbniki, ne posestniki pozemeljskega bogastva; gov. M. J.)

„Daj odgovor od svojega hiševanja“. (Luk. 16, 2.)

V v o d.

Kakor v vsakem, tako nam tudi v današnjem oddelku svojega evangelija Kristus daje važen in tehten nauk, ki sega globoko v bistvo našega življenja. Bogati človek v tej priliki je Bog, ki je edini najvišji in neomejeni Gospod in posestnik vseh stvari in dobrot. Hišnik je vsak človek, ker Bog slehernemu teh svojih dobrot zroči, ne da bi bile v posest, temuč v oskrbnništvo mu dane. To oskrbnništvo pa, ali hiševanje ni naši volji pripuščeno, temuč se mora po Božji najsvetejši volji ravnati, in na vse strani po Njegovih zapovedih vredjeno biti. Hiševanje se konča z našo smrtjo; po tem je pa treba od njega Bogu odgovor dati. Pri tem odgovoru je marsikteri tožen, da je premoženje od Boga mu zročeno zapravljal, kar se je ali s tem godilo, da teh Božjih darov nismo prav obračali, ali smo jih pa še zametavali. Naši tožniki pred Bogom so: naša vest, ki nas krive spozna, hudobni duhovi, ki naše kazni tirjajo, naši angeli varhi, ki so bili priče našega prelomljenja, Božja vsevedočnost, kateri ni najmanjša stvarica prikrita, Njegova svetost, ki vsako, celo najmanjšo hudobijo sovraži, in Njegova pravičnost, ki sleherni krivico kaznuje.

Nauk te prilike je, naj v skrbi za nebesa tako razumno ravnamo, kakor ta krivični hišnik v skrbi, da si je prijatelj pridobil v prihodnjih potrebah; da naj z miloščino in z usmiljenjem do bližnjega pokrivamo število svojih grehov, in si pri Bogu priprošnike ob smertni uri pridobimo.

Posebni namen te prilike je bil, da bi bil ž njo lakomne Farizeje, in ljudi sploh k usmiljenju do ubozih spodbodel. Jedro te prilike pa je resnica, da smo gledé na Božje gnade in darove le oskrbniki in hišniki, ki bomo morali kdaj od vseh natank odgovor dati. Ali ravno ta resnica je, na katero ljudje dan danes tako malo gledajo, in ravno za tega voljo narobe živé. Zato hočemo danes to resnico resnobno premišljevat, in se spoznati učiti, da smo le hišniki, ne pa posestniki vsega, karkoli imamo, ker nas bo sicer ta kriva misel v časno in večno pogubo zakopala.

Naj nam k temu premišljevanju Jezusovo nsmiljeno sree dodeluje svojo milost! Toraj začnem v Njegovem imeu.

R a z l a g a.

Sv. vera in vsakdanja skušnja nam trdite resnico, katero izgovarja sv. Pavel z besedami: „Nič nismo prinesli na ta svet; gotovo je, da tudi nič ne moremo odnesti“. (I. Tim. 6, 7.) To velja od vseh brez razločka, od berača na potu in od kralja na zlatem sedeži, kakor je pisano v bukvah modrosti (7, 6.): „Vsi imajo enak prihod v življenje, in enak odhod“. Tedaj pri prihodu nismo imeli nič svojega, kakor pri odhodu ne bomo nič imeli; začetek kakor konec sta popolnoma prazna. Ravno tako je s hišnikom. Tudi on nima ne pri prihodu, ne pri odhodu nič tistega premoženja, katero je oskrboval. Med ta naš prihod in odhod pa spada oskrbnništvo od Boga nam zročeni darov. Dušo in telo z vsemi njihovimi zmožnostmi in močmi prejeli smo brez vse lastne delavnosti in brez lastnega zasluženja od svojega Stvarnika. Duša in telo ste toraj Božja, ne naša posest. Življenje samo, ki se od zibeli do groba razteguje, se le en trinek ne more samo vzdržati, ako bi ga Božja vsemogočnost in njegova previdnost ne ohranovale. Po tem takem je tudi vse naše življenje, in vse, kar je z življenjem sklenjenega: živež, obleka, stanovanje, izreja, učenost, premoženje, dobiček, čast in imenitnost rodu — posest tega, ki nam življenje ohranjuje. In tisti trenutek, v katerem nam Bog to svojo ohranovavno roko odtegne, za nas vse zgine in neha. Toraj je življenje in vse v življenji Božja posest, nam v hiševanje zročena, ne pa v last nam dana.

Hiševanje samo ima od Boga odločeni čas, kdaj bo nehalo. To nam pripoveduje Kristus v priliki tako le: „Nekega bogatega

človeka polje je obilno sadu rodilo. In je mislil sam pri sebi, rekoč: Kaj bom storil, ker nimam, kamor bi svoje pridelke shranil? In je rekel: To bom storil: podrl bom svoje žitnice, in veče naredil; in vanje bom spravil vse, kar mi je zrastle, in svoje blago. In porečem svoji duši: Duša! veliko blaga imaš spravljenega za prav veliko let; počivaj, jej, pij in bodi dobre volje. Bog mu je pa rekel: Neumnež! to noč bodo tvojo dušo tirjali od tebe; kar si pa spravil, čigavo bo? (Luk. 12, 16–20.) — Kakor tega bogatina, tako Bog sedaj tega, sedaj družega izmed števila živih pokliče. Očeta ali mater polože v grob, ter sin ali hči stopita v pravice njihovega hiševanja. Ta se z visokosti poniža, drug iz poniževanja povzdigne. Ta v svojem rokodelstvu omaga, drug se ga sopet loti. Ta hišo sozida, drug v njej stanuje. Ta njive obseje, drug jih požanje. „Tukaj, pravi apostel, (Hebr. 13, 14.) nimamo obstoječega mesta, temuč prihodnjega iščemo“; in od očakov stare zaveze piše: „Spoznali so, da so ptujci in gostje na zemlji“. (Hebr. 11, 13.) Kdor pa nima obstoječega mesta, in le memo gre, kakor popotnik, ta pač ni posestnik, ampak je le časen hišnik ali oskrbnik.

Na dalje oskrbnitve Božjih darov ni človeku na voljo dano, temuč mu od Boga po gotovih zapovedih in postavah predpisano, ktere so v Božjih in cerkvenih zakonih izrečene in od katerih nam vest sama spričevanje daje. Na spolnovanji teh zapoved so ležeče vse zasluge človekove, kakor je pisano: „Boj se Boga in spolnuj njegove zapovedi, ker v tem je celi človek“. (Prid. 12, 13.) Tako smo sopet v tem enaki hišniku, ki z zročnim premoženjem ne sme po svoji glavi delati, ampak po Gospodovi volji ga obračati.

Poslednjič so pa ravno te zapovedi in postave, v katerih nam je Božja volja oznanjena, ravnilo, po katerem nas bo Bog sodil, ter po njih naše plačilo, ali pa našo kazen za vso večnost odločil; kakor je pisano: „Vsi se moramo pokazati pred sodnjim stolom Kristusovim“; da prejme slehern v svojem telesu, kakor je storil, ali dobro ali hudo, (II. Kor. 5, 10.) in za vsakega zmed nas bo bila ura, ko bo slišal glas Gospodov: „Daj odgovor od svojega hiševanja!“

Vidite, kristijani, taka je razmera med nami in med vsemi darovi in dobrotami, ktere smo od Boga prejeli, in po tej razmeri mora tudi vse naše življenje vravnano biti, ako hočemo, da nas te posvetne dobrote ne preslepé in ne pahnejo v večno pogubo.

Ako pa to resnico vsak sam nase obrne in se upraša: Ali sem živel do sedaj v tem spoznanju, da mi je vse, kar imam v

sebi in zunaj sebe, od Boga le v oskrbnništvo bilo zročeno? Ali sem z vsemi temi dobrotami in darovi po Božji volji ravnal, da zamorem pravičnemu sodniku od vsakega vinarja odgovor dati? — se bo pri teh uprašanjih pokazalo, da jih je veliko, ki imajo te darove in dobrote za svojo lastnino in posest, od ktere jim ni treba nikomur odgovornim biti; veliko, kateri s temi darovi po svoji glavi in po svojih trmah ravnajo. Od tod, ljubi moji! toliko narobe življenja.

Le poglej! postavil te je Bog oskrbnika darov tvoje duše, tvoje pameti, tvoje volje, tvojega spomina, tvoje domišljije in tvojega srca, da bi vse te po njegovi najsvetejši volji v njegovo čast obračal, jih zmiraj bolj žlahnil in posvečeval. Ti pa si morebiti vse te darove Božje zapravljal, jih v greh in v razžaljenje Božje obračal. Morebiti je od lenobe vse nezorano, ali že s plevelom in osatom vse počez preraščeno. Z grehi je pokrita vsa tvoja duša: z grehi v mislih, z grehi v željah, z grehi v spominu in v domišljiji, z grehi v podobah, z grehi v občutkih; tako zakopana v brezštevilne, celo smrtne grehe. O Bog, kakošno hiševanje! in toraj, kakošen odgovor, kadar se sodnik oglasi: „Daj odgovor od svojega hiševanja!“

Bog te je hišnika postavil čez darove tvojega telesa, čez njegove moči, ude, počutke, zdravje in življenje, čez njegovo neomadežnost in devišstvo, da bi vse te po njegovi najsvetejši volji njemu v čast posvečeval. Ti pa si vse te Božje darove zapravljal, in jih v razžaljenje Božje obračal; svoje telo in njegovo moč k hudobnemu početju, svoje noge za krive in pregrešne pota, svoje roke imel za pregrešne in krivične dela, svoj jezik za nesramno, ali pa lažljivo, obrekljivo ali pohujšljivo govorjenje, svoje oči za nesramne poglede, in svoje ušesa za poslušanje nespodobnost. Morebiti je vse telo z osatom in s trnjem greha pokrito, vse onečasteno, s sramoto in zaničevanjem odeto. Toraj sopet tukaj grehi, brezštevilni, smrtni grehi. O Bog, kakošno hiševanje! Kaj boš odgovoril, kedar zagromi glas sodnikov: „Daj odgovor od svojega hiševanja!“

Bog te je hišnika postavil čez dobrote zunaj tebe, čez stanovanje, obleko in živež, čez tvoj stan, tvoje premoženje, tvojo imenitnost in tvojo čast, čez ženo, otroke, posle in podložne, da bi vse to po Njegovi najsvetejši volji v njegovo službo in njemu v čast oskrboval. Ti pa si morebiti vse te dobrote zapravljal in potratil, jih v razžaljenje Božje obračal. Stanovanje ti je bilo v mehkužnost, obleka v gizdavost, nesramnost in šopirnost, živež v nezmernost in zapravljaljivost, stan v zanemarjenje tvojih dolžnost,

tvoja rast ti je bila v baharijo in hvalo, tvoja žena v psovanje, zmirjanje, očitane in poboje in v nasitovanje tvoje poželjivosti; otroci so služili tvoji dobičkariji in posli tvoji lakomnosti, ne gledé na njih čednost, molitev in nedolžnost. Poglej sopet cele oralá veliko njivo, preraščeno po vseh brazdah s plevelom in s trnjem grehov, pohujšljivost in zapeljivost! Povsod grehi, brezštevilni grehi, smrtni, ja vnebovpijoči grehi. O ljubi Bog, kakošno hiševanje! In toraj, kaj porečeš na ogromni glas sodnikov: „Daj odgovor od svojega hiševanja!“

Bog te je hišnika postavil čez darove svojih gnad, ktere ti je zročil; čez gnado razsvetljenja, po kateri zamoreš nadnatorne resnice sv. vere spoznavati, čez gnade nagibanja k dobremu, čez gnade pomoči in podpore k dobroti, čez gnade nagibanja k dobroti, čez gnade pomoči in podpore k dobroti, ki opravičuje in posvečuje tvojo dušo, čez gnade vere, upanja, ljubezni in družih tvojemu stanu primernih čednost; čez gnade molitve, Božje besede, svetih zakramentov in daritve sv. maše, da bi ž njih dobro in zvesto porabo v sebi in v družih Božje kraljestvo utrdoval in pospeševal. Ti pa si morebiti vse te gnade Božje zapravil in potratil, in jih v razžaljenje Božje obračal. Notranjim gnadam si se zoperstavljal, in jim svojo voljo in svoje sree zapiral; posvečujočo gnado Božjo sopet brž s smrtnimi grehi zgubljal; vero si z dvomi ali z nevero, upanje s predrznostjo ali obupljivostjo in s sovraštvom zapravil. Molitev si opuščal, Božje besede ne poslušal, dobrih del ne doprinašal, sv. zakramentov razun ob veliki noči (ali pa še takrat ne, ali vsaj ne iz pravega namena) ne prejemal, za sv. mašo se ob delavnikih ali sopraznicih, ali še celo ob nedeljah ne dosti zmenil. Zato je tvoje kršansko življenje, kakor strahotna puščava, postalo, v kateri ni drugega, kakor bodeče brinje in trnje grehov, velicih smrtnih grehov, ja celo božjih ropov. O moj Bog, kakošno hiševanje! Kakošen odgovor na sodnikovo maščevavno povelje: „Daj odgovor od svojega hiševanja!“

Vsi ti nam v hiševanje zročeni darovi so za nas talenti, s kterimi si lahko, če jih prav obračamo, nebesa kupimo. Ako je bila pa nad tistim hlapcem, ki zročnega talenta ni ne zapravil, ne ga napačno porabil, temuč ga le ni rabil in ga zakopal, ta le sodba sklenjena: „Nepridnega hlapca vrzite v vnanjo tamo; tam bo jok in škripanje z zobmi“; (Mat. 25, 30.) kakošna sodba bo še le sklenjena nad tistimi, ki se vseh teh naštetih talentov ne le niso hotli poslužiti, temuč so jih še celo v Božje razžaljenje obračali, obračali jih morebiti leta in leta, obračali ves čas svojega življenja! „Ti pojdejo, pravi Kristus, v večno trpljenje“. (Mat. 25, 40.) Iz tega, kristijani, vsak sam lahko spozna, kako je ž njegovim hiševanjem, kakošen bo njegov odgovor, kakošna bo sodba

čeznj, in kaj ga v večnosti, v nezmerni, neskončni večnosti čaka.

S k l e p.

Neka mlada gospa na to resnico, od ktere sem danes govoril, še ni nikoli mislila, in živela je v svojem bogastvu le za gizdavost y vžitek sveta. Nek večer pride že kasno po noči iz vesele družine domu, in dobi svojo hišino, ko je ravno neke pobožne bukve brala. V te bukve nekoliko pogleda, in jej reče: „Ti uboga žalostna reva! kako te more veseliti, take bukve tako dolgo brati, kakor so te?“ In na to se spravi leč. Po noči pa zasliši hišina svojo gospo globoko zdihovati. Pri tej priči skoči k njeni postelji in vsa v skrbeh uprašuje, kaj bi se jej bilo primerilo. Zdihujoče odgovori gospa, da je v njenih bukvah brala neko besedo, ktera jej ne dá spati, jej srce teži, vest kolje in solze izžema, in ta beseda je bila: „Večnost“. Po tako kratkem času brezkončna večnost! V nebesih večnost! v peklu večnost! Življenje hiševanje; kakoršno hiševanje, tak odgovor, taka večnost! o gorje mi! — To pa je storilo, da se je ta gospa vsi nečimernosti in vsemu posvetnemu vžitku odpovedala, z zročeni darovi začela drugače gospodariti, ter na odgovor misliti in se za večnost pripravljati. Pojdi, komur je treba, in tudi ti tako stori! Amen.

Pridiga za IX. pobinkoštno nedeljo.

(Od božjih obiskovanj in naše trdovratnosti; gov. M. R.)

„Da bi bilo spoznalo tudi ti, in zlasti ta dan, kar je v tvoj mir“. Luk. 19, 42.

V v o d.

Že v stari zavezi je Bog vabil in mečil Izraelce ali Jude zdaj z dobrotami, ki jim jih je pošiljal, zdaj z nesrečami, s katerimi jih je obiskoval, da bi se varovali malikovanja in brezbožnosti, in verovali v njega, edinopravega Boga, ter mu zvesto služili in ravnali po njegovih s. zapovedih, ktere jim je dal na Sinajski gori po Mozesu. — V novi zavezi pa je poslal Bog svojega edinorojenega Sina iskat in zveličat, kar je zgubljenega. Božji Sin je prišel, ter pokazal ljudem pravi pot v nebesa, katerih vrata je odprl z lastno smrtjo na sv. križu. Ali kedar je odrešenje zgotovil, spet je v nebesa šel, od kodar je prišel, in zdaj v svojem Božjem veličastvu sedi ob Božjej desnici. Vendar pa Bog tudi nas ni zapustil. Če tudi Božji Sin nič več vidno med nami ne hodi, nas neskončno dobrotljivi in usmiljeni Bog le še zmerom vabi in kliče k sebi, in clo ako smo tudi grešili, ne pozabi, ampak po raznih potih obiskuje in kliče k pokori in poboljšanji, da bi se nobeden ne pogubil, temoč vsi večno življenje dosegli. — Poslušajte pa danes, k a k o n a s B o g o b i s k u j e, poslušajte pa tudi, k a k o m i B o ž j e o b i s k o v a n j e sprejemamo! In začel bom v imenu Jezusa, našega Zveličarja! —

R a z l a g a.

1. Nek vojvoda (z imenom Tamerlanes), kader je na vojsko šel, je navado imel, trikrat posvariti sovražnike, preden je nanje vdaril. Opominjal pa jih je tako le: Prvi dan je razpel pred

sovražnike belo zastavo (bandero) v znamenje miru in sprave, katero bo z nasprotniki storil, ako se mu z lepo podajo in podvržejo. Drugi dan je razobesil rudečo zastavo v znamenje, da bo krv prelival, ako še na dalje sporni in trdovratni ostanejo. Poslednič pa je postavil črno bandero pred sovražnike, v znamenje smrti, ktera jih čaka, ako se za svarjenje nič ne zmenijo in si opominjevanja k sreču ne vzamejo.

Bili smo tudi mi vsi že od natore sovražniki Božji. Greh je naredil sovražtvo med nami in med Bogom. Prišel pa je sam Božji Sin, Kristus, naš Zveličar; je postavil svoje lastno življenje za nas vboge revne grešnike, da bi nas spet sprijaznil z razžaljenim Očetom v nebesih. Naredil je spravo med nami in med Bogom, nas storil Božje otroke in dediče nebeškega kraljestva, ter nas postavil v trikrat srečni stan nedolžnosti in gnađe Božje. — Ali — Bogu bodi potoženo! da je le malo malo ljudi, kteri bi svojo prvo krstno nedolžnost čisto in neomadežno ohranili od zibelke do groba in obvarovali od rojstva do pokopa. Večidel grešimo in spet Boga zapustimo kakor zgubljeni sin svojega dobrotljivega očeta, se vmaknemo iz ozke steze zveličanja na široko cesto pregrehe in pogubljenja, in postanemo spet hudičevi sužnji in Božji sovražniki. Lahko bi nas nehvaležne pravični Bog zdaj na vekomaj zavrgel, kakor je zavrgel angele, ki so grešili, toda ker Bog ni le samo neskončno svet in pravičen, ampak tudi neizrečeno dobrotljiv in usmiljen in noče smrti grešnika, ampak da se spokori in živi, nas po navadi ne vdari vselej precej po storjenem grehu, ampak nas čaka, da bi se spokorili in poboljšali in zveličali in nas ljubeznivo k sebi vabi in kliče, ter išče koškrben pastir zgubljene ovčice. — In ne le trikrat-kakor vojvoda, ki sem ga poprej v mislih imel — tudi po sto in stokrat nas usmiljeni Bog opominja in svari, ter vabi in kliče na pot pokore in poboljšanja.

Kolikokrat postavim ti na misel pride, še clo zoper tvojo voljo srečni stan, v katerem si se znašel, dokler si še nedolžen bil, dokler si še ljubil Boga iz celega srca, in mu služil zvesto in iz cele svoje duše. O kako srečen si še takrat bil, koliko nedolžnega veselja si vžil. Zdaj pa, od kar si z grehom znanje naredil, o kako vse drugači je, in kako se ti je vse spremenilo, od kar si strup posvetnega veselja okusil, katero človeškega srca nikoli ne nasiti, ampak več ko vživlja, bolj te žeja po njem. In kader vse to premišljuješ, in si spomniš, kaj te za vse to še le v prihodnosti čaka, ti je nekako težko pri sreču, kakor bi težek kamen na njem ležal, in se ti tako britko in milo stori, da bi se zjokal sam nad seboj in nad svojim revnim stanom. Ali veš, kaj je to

in od kod da pride? Glej Bog te obiskuje, in te drami in budi iz grešnega spanja po notranjem glasu, ki ga v e s t imenujemo.

Ali kolikokrat te kliče Bog po pridigarjih in spovednikih, kateri ti v njegovem imenu oznanjujejo nauk od Božje neskončne svetosti in pravice in od ojstre sodbe Božje, ktera trdovratnih grešnikov čaka; oznanjujejo pa tudi Božjo neskončno milost in usmiljenje do spokornikov in spokornic, ki se s skesanim in potrjim srcem k Bogu povrnejo in pokoro delajo.

Ali kolikokrat te usmiljeni Bog z dobrotami k sebi vabi, ki ti jih deli dan za dnevom v preobilnej meri za dušo in telo. Ljubo zdravje, ki ga imaš, zdrava sapa, ki jo v se dihaš, vsakdanji kruh, ki ga vživaš, bistra voda in sladko vino, ki ju piješ, nedolžno veselje, ki ga vživaš, in brez števila drugih milost in dari, ki ti jih dobrotljivi Bog deli, kaj so pač vse te dobrote drugega, kakor Božje obiskovanja, s kterimi ti Bog trka na grešno srce, in ti ga meči za pokoro in poboljšanje.

Ali kolikokrat te svari in opominja usmiljeni Bog po nesrečah, ki druge zadevajo. Slišiš, kako je huda toča tvojim bližnjim bratom grozdje in žito razbila; zveš, kako je tukaj preklinjevavec nesrečno končal, tam pa pijanec nanagroma umrl; vidiš kako tukaj nečistnika strašna bolezen trpinči, tamkaj lenuha silno pomankanje tare: tako vedi, da s tem usmiljeni Oče nebeški tudi tebe budi in ti natihoma na srce govori: „Glej, o grešnik! tudi ti si grešil, morda clo hujši grešil, kakor uni, kterega je nesreča zadela; pa še imaš čas se spokoriti in poboljšati: Nikar toraj ne zamudi svojega zveličanja zlatega časa!“

Ali kolikokrat te Bog obiskuje s križi in težavami, da bi te za pokoro in poboljšanje omečil. Zdaj ti spred velike mokrote žito na polji pognije, zdaj spred silne suše sadeži vsahnejo; zdaj ti spred hudega mraza trsje pozebe, zdaj spet krompir pognije; zdaj ti kako živinče oboli, zdaj boležen tudi tebe na postelj položi; zdaj ti kaka kupčija spodleti, ali kaka druga nesreča v hišo pogleda. Kaj so pač tudi vse te nesreče drugega ko Božje obiskovanja!? Kaj so drugega, ko dekle Gospodove, poslana, da ti oči odpró, in te grešnika na pravi pot, pot pokore in poboljšanja zavrnejo.

Glejte razne pota Božjega obiskovanja, po kterih nas usmiljeni Oče nebeški k sebi vabi in kliče! — Kako pa mi Božje obiskovanja sprejemamo?

2. Kader je bil Peter Gospoda zatajil, in ga je petelinovo petje in Jezusovi mili pogled krivice opomnil, ktero je storil, šel

je vunkaj in milo jokaj, ter iz srca obžaloval svojo pomoto. Toda z nami ni taka. Kader nas Bog obiskuje, Božjega obiskovanja ali nočemo spoznati ali si ga pa k srcu ne vzeti. Ako nam vest zbudi, da bi nas dramila iz grešnega spanja, iščemo jo hitro spet oglušiti, ter se v posvetno veselje zatopimo, jo nazaj v spanje zazibat, — Če nas Gospod Bog po pridigarjih in spovednikih opominja in svari, Božjemu glasu ušesa zatiskamo, ali ga le na druge obračamo, ali pa pridigarjem in spovednikom clo zamerimo, ako nam z ojstrim mečem besede Božje srce presunjajo. — Kader nam dobrotljivi Bog dobrote deli, da bi nas ž njimi k sebi privabil, ž njegovimi dobrotami le radi nehvaležno ravnamo, ter si jih v svojo škodo namestu v svoj prid obrnemo. Opomnim le ljubega krompirja, dokler so ga ljudje obilno imeli. Kolikokrat smo slišali samopašnega hlapca ali razvajano deklo ali sina ali hčer godrnjati nad krompirjem, tem ljubim darom Božjim, kterega bi zdaj marsikteri za med povžil, naj bi ga le imel. In z vinom, kako so nekteri ravnali, dokler so ga obilno pridelovali! Marsikteri še ene pijanosti ni dobro prespal, in si je že drugo nalezal. Kako dobro bi mu zdaj o dragini in pomankanji teknilo, kar je bilo takrat od več in čez mero. — Kader Gospod Bog bližnjemu kako nesrečo pošlje, in ž njo tudi nam trka na grešno srce, ne zmenimo se za to, in si mislimo: „Kaj meni zato?“ — Ali če Bog nas same s kako nesrečo obiše, smo le še bolj prešerni in terdovratni, in morda clo nad Bogom memramo in godrnjamo in nesrečo preklinjamo! Glejte! tako grdo in nehvaležno sprejemamo Božje obiskovanja.

S k l e p.

Pa Bog šibo scer odlašaj, vendar pa za zmerom ne odloži, ako se grešnik le ne spokori. Porok tega nam je žalosten konec trdovratnega Jeruzalemskega mesta, nad kterim se je po današnjem s. evangelji Zveličar sam milo razjokal, ter rekel: „Da bi bilo spoznalo tudi ti, in zlasti ta svoj dan, kar je v tvoj mir! zdaj pa je prikrito pred tvojimi očmi. Ker prišli bodo dnevi nad te, in tvoji sovražniki te bodo obdali z zasipom in te bodo oblegli in tiskali od vseh strani. In bodo v tla pomandrili tebe in tvoje otroke v tebi, in ne bodo pustili v tebi kamnja na kamnji, zato ko nisi spoznalo časa svojega obiskovanja! „In kako na tanko se je vse to spolnilo, da je strah in groza! Prišli so Rimci ko srdite zveri nad Jude, cela dežela je o kratkem neusmiljenim sovražnikom v rokah. Ravno o velikonočnih praznikih, kader se je po

Jeruzalemu ljudi vse trlo, ki so v tempel prišli, je vojvoda Rimske vojske z imenom Tit mesto oblegel, in ga v treh dneh tako ogrادل, da nobeden več iz njega ni mogel. — Zdaj se je Judom povračevalo, pregrozensko povračevalo, kar so bili nad Jezusom pregrešili, ter v svojej trdovratnosti Božjega obiskovanja niso hotli spoznati in Jezusa ne za obljubljenega Odresčenika sprejeti. Na oljskej gori so bili Jezusa prijeli in zvezali; in ravno od te strani je Tit mesto naj poprej prijel. — Jezusa so imeli pri Kajfežu pripertega na noč pred njegovo smrtjo; njih ječa je bilo lastno mesto, ktera je bila od sovražnikov tako obdana, da živa duša iz njega ni mogla. — Jezusa so zapluvali, zasramovali in s pestmi bili; po Jeruzalemu pa je za tem taka sila gospodovala, da so sami med seboj eden nad drugim divjali, se morili in klali. — Jezusa so z žolcem in jesihom napajali; oni pa so žeje medleli in lakote pojemali, ter toliko pomankanje trpeli, da so se za stare podplate in jrmene prepirali, slamo jedli in seno, in je neka mlada žena žlahnega rodu lastno dete, ki jej je na suhih prsih medlelo, zaklala, da bi si bila glad potolažila. — Jezusa so v smert tirjali, ter vpili: „Njegova kri naj pride nad nas in nad naše otroke!“ in prišla je zares, ter curkoma tekla po Jeruzalemskih ulicah, da so po njej hodili, kakor bi potok gazili. — Jezusa so na križ razpeli in nanj pribili: Tit pa je toliko Judov na križ pribil, da je na posled Rimcem lesa primankovalo, iz kterege bi bili križe iztesovali, ker je nekteri dan po 500 Judov pred mestom na križih viselo. — Jezusa so na križ pribili, križ pa tako obrnili, da mesta ni mogel viditi: Tit pa je vказal (kakor piše Aelianus) vsakega Juda s smrtjo pokazovati, kteri bi se bil prikazal posihmalo na razvaline podrtega Jeruzalemskega mesta. — Jezusa so Judje zavrgli: in Judov je bilo samo pri enih vratih o poltretjem mescu nad 15.000 iznošenih, ki so za lakoto umrli, v vsem pa o tem silnem času krog ednajst sto tisuč pokončanih. — Jezus je bil sovražnikom za 30 srebrnikov prodan: Judov pa je bilo pri edenkrat sto tisuč ko neumna živina v sužnost prodanih, pa ne po 30 srebrnikov, ampak (kakor Jožef Flavij pripoveduje), clo le po groši, le naj imenitniši po 31 srebrnikov. Veliko jih je bilo pa divji zverini pometanih in od nje raztrganih. Kar je pa še trdovratnih Judov ostalo, klatijo se po svetu brez domačije kakor zgubljene ovce brez pastirja. — Ni bilo mesta od začetka sveta tako strašno končanega, pa tudi ne ljudstva toliko hudobnega! Pokončan je lep Jeruzalem, razdjano je imenitno mesto, razsut veličasten tempel, da kamen na kamnji ni ostal: njegova groblja pa vsem grešnikom strašno resnico oznanuje: „Ako se ne bote spokorili, bote vsi ravno tako pokončani!“ Zatoraj: Ako zaslišimo danes božji glas, ne zaterdujmo svojih sere, — poslušajmo in poboljšajmo se! Amen.

Pridiga za god sv. Petra in Pavla.

(Papeži in njih sedež v Rimu. Grov. F. R.)

„In jaz tebi rečem: Ti si Peter (skala) in na to skalo bom sezidal svojo cerkev, in vrata peklenške je ne bojo zmagale.“ (Mart. 16. 18—19.)

V v o d.

Spomine sv. aposteljnov veliko več čestimo, ko godove drugih svetnikov; in zakaj mar tako delamo? Gotovo zategavoljo, ker so bili aposteljni od Zveličarja samega izvoljeni, da bi bili priče njegovega življenja in terpljenja, priče njegove smrti, njegovega vstajenja in vnebohoda. Nje je Zveličar sam izvolil za oznanovavce svojega nauka in za učnike celemu svetu; njim so veljale pomenljive besede Jezusove: „Kakor je mene Oče poslal, tako pošljem vas tudi jaz.“ (Jan. 20. 21.)

Med vsemi aposteljni pa imamo sv. Petra in Pavla najbolj v česti. Peter je bil od Jezusa samega postavljen za najvišega pastirja v cerkvi božji, in za prvega namestnika božjega na svetu. Njemu na stran se pa vselej postavlja še sv. Pavl. Dro je bil Pavl prej farizej in preganjaveč cerkve Kristusove, in je bil še le po Kristusovem vnebohodu sprejet med število aposteljnov: vendar je ravno on z milostjo božjo po svojih listih, po svojem potovanju, in po velikem svojem trudu največ temu pripomogel, da se je sv. vera tako daleč in tako naglo razširila po svetu. Zategavoljo je pa tudi vreden, da se sv. Petru, ko prvemu na stran postavlja. God ali spomin obeh praznujemo današnji den.

Kedar se pa spominjamo sv. Petra, tedaj se spomnimo skoraj nehoté tudi ustanovljenja in poglavarjev sv. cerkve božje. Saj je rekel naš Zveličar ravno sv. Petru: „Ti si Peter (skala), in na to

skalo bom sezidal svojo cerkev, in peklenške vrata je ne bojo zmagale.“ Zatoraj hočemo danes premišljevati nekaj uprašanj za stran papežev in njih sedeža v Rimu. V imenu Jezusovem hočem začeti in v čest sv. Petru in Paylu vam svoj govor razkladati, zatoraj p. m!

Razlaga.

I. Od Boga postavljena družba vseh pravovernih kristjanov, sveta cerkev, ima na vselej ostati na svetu, ker Zveličar sam pravi „da je peklenške vrata ne bojo zmagale.“ Da pa kako pohištvo trdno stoji, temu je treba, da ima močno podlago ali trdne tla. Tako je tudi pri sveti cerkvi, tudi ona mora biti na trdno skalo sezidana, ako hoče na veke ostati.

1. Kdo pa je tista trdna skala, na katero je naša sv. cerkev sezidana? — Na pozemske reči svojega zaupanja stavljati ne smemo; one pridejo in minejo, obstanka pa nimajo. Tudi naš Zveličar svoje cerkve ni stavil na človeške moči, temoč on sam je bil in je še zdaj skala, ogeljni kamen, steber in podlaga svojey sv. cerkvi. Zatoraj pravi sv. pismo: „Drug temelj ne zamore nikdo uložiti od tega, ki je že položen, in ta je Jezus Kristus.“ (I. Kor. 3. 11.) Na drugem kraju pa berem: „Kamen, kterega so delavci zaverгли, postal je ogeljni kamen poslopja.“ Tako je naš Zveličar sam, Jezus Kristus sam prava skala, na katero je sezidana naša keršansko-katoliška cerkev.

Če je pa skala Jezus sam, zakaj je pa rekel Petru: „Ti si skala!“ kako pa vjema se to? — Glejte, sv. cerkev je vidno kraljestvo božje na zemlji, in obstoji iz družbe veliko ljudi; zagtegovoljo potrebuje tudi vidnega poglavarja, da se ohrani v njej edinost, red in pokoj. In za prvega vidnega poglavarja je postavil naš Zveličar sv. Petra. Že pred svojim terpljenjem mu je dal obljubo: „Tebi bom dal ključe nebeskega kraljestva, in karkoli boš zvezal na zemlji, to bo zvezano tudi v nebesih; in karkoli boš razvezal na zemlji, to bo razvezano tudi v nebesih.“ (Mat. 16. 19.) Po svojem vstajenju od smerti mu je pa na bregu jezera Genezaret rekel: „Pasi moje agnjeta, pasi moje agnjeta, pasi moje ovce!“ (Jan. 12. 15.) S temi besedami mu je izročil Zveličar največo pastirsko oblast v svojey cerkvi čez neduhovne ko šlabeji, in čez duhovne ko močnejši del svoje črede na svetu. Sv. Peter je bil toraj najviši pastir ali poglavar cerkve Jezusove, in je bil na

mestnik Kristusov na zemlji: zategavoljo ga imenuje Jezus sam skalo, na katero bo zidal svojo cerkev.

2. Je pa bil Peter tudi vreden tako visoke česti, biti poglavar cerkve božje na svetu? — Goreča je bila ljubezen njegova do Zveličarja, z vsem srcem se je njemu vdal. Nagel in goreč je bil tudi ves njegov značaj, pa manjkalo mu je one trdnosti, ktere je temu treba, ki hoče največo službo na svetu po vrednem opravljati. Ko je šel Jezus po zadnji večerji proti Oljski gori, in ko je apostelnom povedal, da ga bojo vsi zapustili, tedaj je Peter srčno pristopil in rekel: „Učenik, ako tebe vsi zapusté, tebe vsaj jaz zapustil ne bom.“ In glejte, v ravno tistej noči je bilo posmehovanje neke dekle zadosti, da je zatajil ravno ta Peter svojega učenika; kako zamoremo od njega stanovitnosti upati? Vendar Bog daje tistemu, kteremu kako službo ali skerb izroči, tudi svojo pomoč. In to pomoč je Petru obljubil, ko mu je rekel: „Jaz sem prosil za te, da tvoja vera ne jenja, in ti, kedar se boš nekdanj spreobernal, poterdi svoje brate.“

Zares je postal sv. Peter po binkoštnem prazniku prav terden in stanoviten, še svoje življenje je dal, za pravo vero in Zveličarja. Ob času cesarja Nerona je bil sv. Peter vjet in v Rimu zapert. Pravijo, da je hotel na prigovarjanje vernih iz ječe umakniti se; na mestnih vratih pa sreča ga Jezus s križem na rami. Ko ga Peter ves prestrašen upraša, kam da gre, odgovori mu Gospod: „V Rim grem, da bi bil križan za te!“ Te besede so Petra tako presunile, da se je povernil v ječo in tam mirno pričakoval smrti. Bil je 29. junija leta 67 križan, in sicer z glavo navzdol, ker se ni štel vrednega, da bi Zveličarju enako umiral. Leto potem je ravno tega dne, na tistem mestu bil tudi sv. Pavl ob glavo djan. Trupli obeh ste tam pokopane, kjer stoji zdaj veličastna Št. Peterska cerkev.

II. Tako vidite, ljubi kristjani! da je Jezus Kristus sam trdna skala, na katero je sezidana sv. kerš. kat. cerkev, sveti Peter je pa bil njen prvi poglavar in vidni namestnik božji na zemlji. Vreden je bil te visoke česti, saj ga je izvolil za ta posel vsevedoči Jezus sam; dal je pa sv. Peter tudi svoje življenje za Jezusa. — Prej je bil toraj sv. Peter,

1. Kdo je pa zdaj vidni poglavar sv. cerkve? — Po Petrovi smrti ima to čest in višo oblast vsakokratni pravični naslednik njegov na škofovskem sedežu v Rimu; in tega imenujemo sv. očeta ali papeža. Kakor je bil sv. Peter glava apostelnov tako je zdaj papež, ko naslednik sv. Petra, tudi glava vseh škofov, ko naslednikov nekdanjih apostelnov. Drugi škofje

imajo svojo višo pastirsko oblast le samo v mejah svojih škofij, rimski škof ali papež pa ima višo pastirsko oblast čez vse škofove in duhovnike po vsem svetu in tudi čez vse pravoverne kristjane. Verni kristjani so pa tudi papeže vselej za svoje najvišje pastirje spoznali in priznali. Papeži so pošiljali oznanovavce prave vere med paganske narode, oni so izobčevali krivoverce iz cerkvene občine, oni so razsojevali v verskih razpertijah. Tako se godi še dan danes, in vsako pričkanje o verskih rečeh preneha, ako papež svojo misel določno oznani in resnico razloži. Rimski škof ali papež je tedaj vidni poglavar in pravo središče edinosti v svetej cerkvi božji na svetu.

2. Ali je pa kak človek dro vreden, da prevzeme to veliko skerb, čest in oblast, biti vidni poglavar cerkve božje? — Kristjani moji! Sam iz sebe tega gotovo nikdo vreden ni, in zgolj človeške moči so tej nalogi preslabe. Vendar pa izvoli si Bog sam slabe in grehu podveržene ljudi, da je povzdigne na škofovski sedež v Rimu za svoje namestnike. Jezus je pa obljubil poglavarjem sv. cerkve nebeško svojo pomoč, ko je rekel: „Glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta.“ (Mat. 28. 20.) Tudi papež mora z apostelnom Pavlom reči. „Sam iz sebe nič ne zamorem, vse pa zamorem v tistem, ki me močnega dela, v Kristusu.“ Ker vsi v Kristusa verujejo, v njegovo pomoč zaupajo, njega ljubijo in ljubiti učijo, zategavoljo so papeži tudi močni zadosi, da zamorejo cerkev božjo vladati in vse to zaukazovati, kar je vernim v zveličanje. — Na konec zastavim le še eno uprašanje.

3. Zakaj prebivajo papeži ravno v Rimu, pa kar v kakem drugem mestu? — Temu bi mogel odgovoriti: zakaj pa ne v Rimu, zakaj pa ravno v kakem drugem mestu? V Rimu stanujejo pa zategavoljo, ker je imel sv. Peter tudi tam svoj škofovski sedež. Dro je sv. Peter ustanovil tudi Antiohijsko cerkev, pa tam je postavil družega za škofa; on sam si je izvolil Rim v stanovit in lasten sedež; on je bil prvi rimski škof, od tam je obiskoval in učil druge kerš. občine do svoje mučeniške smerti. V Rimu se najdejo kosti ali svetinje sv. Petra in Pavla, in so največa dragocenost tega mesta, pa tudi zaželjeni cilj potovanja na milijonov kerš. ljudi. Spodobi se pa, da nasledniki tam prebivajo, kjer je prvi papež svoje življenje za vero dal. Dro so bili papeži že čez štiridesetkrat silama izgnani iz Rima, pa vendar zdajni papež še tam prebiva, čeravno ostalega posestva popolnoma oropan. Čez osemnajst sto let že stoji rimski sedež in 257 papežev šteje. Kje se najde država, ki bi bila tako starodavna; kje je kak prestol, ki bi štel toliko in neprenehoma si sledečih nastopnikov! Zares Bog sam varuje cerkev, in svojega namestnika v Rimu, papeža.

S k l e p.

Keršanske duše! premislite večkrat, da je naša sv. cerkev od Kristusa ustanovljena in na Jezusa naslonjena; in ta misel naj vas v veri poterdí. Pomislite tudi, da je papež namestnik božji na zemlji, in poglavar sv. cerkve; molite toraj radi za njega, da bo vodil sv. kerš. cerkev vselej po potu večnega življenja. Škofje so nasledniki aposteljnov in stebri sv. cerkve, duhovniki so pa njih pomočniki in poslanci. Oni vas učé v imenu Kristusovem, in zategavoljo je morate poslušati, ubogati in v česti imeti. Ako tako ravnate, tedaj bote tudi vi nekđaj prišli na tisti srečni kraj, kjer sv. Peter in Pavl neprenehoma Boga hvalita in častita. Amen.

Pridiga za god sv. Alekša.

(Njegovo življenje; gov. L. F.)

Nebeško kraljestvo je podobno zakladu, skritemu v njivi, kterega je človek, ki ga je našel, skril in od veselja nad njim gre in proda vse, kar ima, in kupi tisto njivo. Mat. 13, 44.

V v o d.

Na južnem koncu rimskega mesta, na snožji nekega hriba se vidi neka cerkvica, na katero me spominja denešnji god. Posvečena je sv. Alekšu ali Alešu, kterega spomin cerkev denešnji den obhaja. Že v svoji mladosti sém rad slišal praviti od svetega Alekša; poje setudi od njega neka lepa pesem, ktere scer jes ne vem povedati; v nji se popeva sv. Alekša pobožno življenje, zatajevanje in lepa smert. Iz njegovega življenja hočem tudi jes Vam danes

povedati poglavitne čertice, zato, ker je njegovo življenje že samo na sebi nar lepši nauk, nar bolj jedernata pridiga. Spominja nas pa življenje sv. Alekša besed Jezusovih, ki sem jih govoril v predgovoru: „Nebeško kralj. Da bi si zaslužil nebeško kralj., zapustil je sv. Alekš očeta, mater, nevesto, hišo, premoženje in vse, kar more tukaj na svetu človeka veseliti in postane vbožec zavoljo Jezusa in nebeškega kraljestva: „Blagor vboгим v Duhu. Sv. ap. Pavl: Meso ne more razumeti tega, kar je po duhu, to je: ljudje, ki le po mesu živé, ne morejo zastopiti človeka, ki živi po duhu ljubezni božje: zato jih tudi mnogo ne bo razumelo življenje, čednosti in zasluženje sv. Alekša; vendar ga vam hočem pred oči postaviti, da vidite, koliko premore gnada božja v svojih izvoljenih, in kakošno moč ima prava ljubezen božja v tistih, kateri so se je navzeli. Začnem v imenu božjem.

Razlaga.

1. Okoli l. 360 po Kr. sta živela v Rimu dva zakonska, oba prav pobožna, goreča kristjana. Možu je bilo ime Evfemian, bil je imenitnega stanu, premožen in spoštovan zavoljo čednost, bogastva in stanu, imel je pod seboj nad 300 služebnih — in nad 1000 soldatov — Takega moža bila je vredna njegova žena Aglaes, njemu podobna ali enaka v pobožnosti, čednostih in zlahtnem rodu. Vsaki den so bile pripravljene 3 mize za vboge, katerikoli so prišli; sama sta jima stregla pri mizi prav po Jezusovem zgledu, ki je svojim apost. noge umil, in po njegovem nauku: Karkoli bote storili enemu vboгим. . . .

Le ena reč še manjka njuni sreči; otrok še nista imela, niti erba (dediča) velikega premoženja. Dolgo prosita Boga za to gnado, in Bog vsliši molitev pobožnih zakonskih in jima podeli otroka, ki je po svojih stariših podedoval pobožnost in lepe čednosti ne pa posvetnega premoženja, — otroka, ki je postal nar lepši izgled goreče ljubezni do Boga in zatejevanja samega sebe. Dala sta mu ime Alekš. Do 12. leta ostane Alekš v hiši svojih starišev; oče in mati ga učita ljubezni do Boga in vse čednosti, kakor sta jih sama delala; skerbela sta tudi za to, da se je v šoli poučuil v drugih znanostih, ktere so potrebne vsakemu človeku, bodi si revnemu ali bogatemu. Z 12. letom pride na dvor cesarja Teodozija, pobožnega in imenitnega cesarja, kjer ostane do 20. leta in se tam uči spodobne obnaše, kreposti in prave časti.

Postanimo en malo in premislimo to, kar smo slišali o mladosti sv. Alekša. Kristus je rekel: „Ali se mar bere grozdje s ternja ali fige z osata. Dobro drevo rodi dober sad, malopridno drevo pa rodi malopriden sad“. Mat. 11, 16.

Ljudje pa pravijo: Jabelko ne pade daleč od debla. To se pa reče z drugimi besedami: Kakor stariši, tako otroci; kakor otroci, tako so stariši. So stariši dobri, pobožni, vneti ljubezni do Boga, tudi na otrocih boš našel teh čednost več ali manj. So pa stariši surovi, nevedni, zanikerni, strastém in hudim navadam vsi vdani, vseh napak sledi se bodo prikazali na otrokih prej ali šlej. Dro se dostikrat zgodi, da se otroci tudi spreveržejo t. j. da se otroci nar boljih starišev pohujšajo, in otroci tudi zanikarnih starišev vendar dobri ostanejo, pa to so izjemki t. j. med 10 komej 1. Čemu tedaj toženje čez hudobne otroke? Kakoršne si izredijo, takšne imajo, na stare dni ali veselje in pomoč — ali pa žalost, sramoto in šibo. Poglejte na stariše sv. Alekša; da sta ravno bogata, vendar svojega otroka sama učita, več kot z besedami, s svojimi čednostmi; učita ga pa pobožnost in ljubezen do Boga in vbogih, kar je nar lepsi nauk, ki ga otrok od svojih starišev prejeti more. — Tudi v šolo ga dasta, ker spoznata, da je to, kar se človek uči, nar boljši kapital, ki velike obresti nosi, in da je bogatec brez znanosti ali učenja podoben zlatemu teletu, ki se sveti, pameti pa vendar nima. Tudi v službo ga dajo, t. j. na dvor cesarja Teodozija. Ni vsaka imenitna služba že zavoljo tega tudi dobra služba, časih je nevarniša, kakor druga; pa tudi vsaka imenitna služba ni zavoljo tega že nevarna; ampak služba se ravna po ljudéh ne po plači. So ljudje pošteni, vestni, je služba dobra, naj si bo plača pičila, so pa ljudje slabi, zanikarni — je služba nevarna — naj bo plača še tako dobra. — Pri poštenih ljudéh se služabnik uči poštenosti in to je več vredno od plače.

Veliko zasluženje pa ima tisti, kateri tudi v nevarni službi ostane stanoviten, in sred zapeljivega sveta ohrani ljubezen do Boga in čisto serce. To zasluženje si je pridobil sv. Alekš, ki je na cesarskem dvoru, v sredi bogastva ostal vbog v duhu in ohranil čisto, pobožno serce.

2. V 20. letu ga hočejo stariši oženiti; dasiravno Alekš ni imel te misli, vendar hoče spolniti želje svojih starišev. Nevesta je bila iz cesarske rodovine po imenu Sabina, ktera pa je bila tudi pred Bogu obljubila devištvo. Častno in slovesno se je opravila ženitev in vse se je veselilo nad lepim zakonskim parom. Sv. Alekš je pa drugači bil sklenil. Na svatovski večer ali na večer po poroki gre ženin k nevesti, sname perstan s svojega persta in

ga natakne nevesti, si odpaše pas in ga poda tudi nji in nji takole govori: „Na, vzemi to za vezanje in spomin na me, Bog naj bode med menoj in teboj kakor dolgo se mu dopade. Poglej sveče tele, kako še lepo, svetlo gorijo, vendar bodo kmalo vgasnile; tako je s posvetnim veseljem. Naj smo mladi, lepi, bogati, imenitni, vse imaj svoj konec, vse naglo mine. Zato iščiva večnega veselja, ktereга daje Bog tem, ki ga ljubijo“. Na to mu reče nevesta: „Bog te obvari vselej in povsod, jes pa bom ohranila tvoj nauk“.

Potem gre Alekš na svojo izbo, vzame si denarja in pobegne po noči skrivši do morja, kjer najde pripravljeno barko, s katero se prepelje v Azijo; peš gre v Edeso v Mezopotamiji. Tam sleče svojo drago obleko in razdeli jo in ves denar vbogim; sam pa obleče beraško obleko in se pridruži beračem, ki so prosili pri cerkvi matere božje. Od tega, kar si je sprosil, ohranil je toliko, kolikor je potreboval, drugo pa je spet razdelil med vboge. Na kamnji ležeč je naslanjal glavo na roko, in to mu je bila postelja in blazina.

Doma pa je bila velika, silna žalost; žalovala sta oče in mati po ljubem sinu, žalovala nevesta po ljubljennem ženinu. Oče pošilja svoje hlapce križem sveta, da bi iskali sina. Eni teh hlapcev pridejo tudi v Edeso in vidijo Alekša, toda spoznali ga niso, ker ga je ostro življenje vsega spremenilo. Alekš pa je spoznal hlapce svojega očeta in jih je prosil almožne, potem je pa hvalil Boga, da je mogel vbogajme prejeti od teh, ki jedó kruh njegovega očeta. Ko se vernejo hlapci domu in ne vejo nič povedati o zgubljenem sinu, se oče in mati še bolj razžalostita. Očeta ne veseli jesti, mati si da pertič na tla razstreti, da bi na njem ležala: „Nič nočem boljši ležati, kakor moj sin, ki je popotnik v tuji deželi“. Nevesta pa reče: „Žalovati hočem, kakor golobica v samoti, dokler mi Bog ne pripelje ljubega moža“.

Kaj rečete k temu, da je Alekš zapustil dom, očeta, mater, nevesto, premoženje, da je sam vbožec postal in vbogajme ali od almožne živel? Marsikteremu se bo to zdelo neverjetno, nemogoče, nespametno ali Bog vedi, kako. Jes pa rečem le to: Človek po mesu ne zastopi tega, kar je po duhu. Kar se posvetnemu človeku zdi neverjetno, nemogoče, to je mogoče temu, ki je vnet prave ljubezni do Boga. Jezus govori od popolnih ljudi, kateri niso zadovoljni, da le zapovedi spolnujejo, ampak iz ljubezni storé več, kakor je zapovedano. „Kdor hoče za menoj priti . . . naj zataji sam sebe“. Mat. XVI. „Kdor ljubi očeta in mater bolj ko mene“. Mat. X. Tudi sv. Pavl govori od njih, ki so se skupili za voljo nebeškega kraljestva — to je: ki se sami odpovedó temu,

kar človeka na svet veže, da bi hodili in živeli v popolnosti. Glejte to popolnost si je tudi Alekš izvolil, zatorej je storil to, česar posvetni človek ne more zastopiti — zapustil očeta . . . Zavoljo biseru v njivi, je prodal vse, da bi njivo kupil, nebeško kraljestvo si zagotovil.

Od stanu popolnosti sem pa že govoril; zapovedana ni, vendar pa je dobra, ker je gotovejša pot v nebesa. K nji spadajo 3 evanglj. sveti: Radovoljno vboštvo, vedno devištvo, vedna pokorščina.

3. 17 let preživi sv. Alekš pri cerkvi matere božje v Edesi, neznan ljudem, v veliki pobožnosti, kar ga božja volja hoče razodeti ljudem. Nastalo je hudo vreme in cerkvenik vkaže ljudem iti iz cerkve, da bi jo zaperl; tudi Alekša hoče z drugimi siromaki iz cerkve izgnati. Ali podoba matere božje začne govoriti in reče cerkveniku: Pusti mi mojega služabnika v cerkvi; on je vreden prebivati v svetišču.

Sedaj spozna cerkvenik, kdo je ta siromak in ljudje prihitijo od vseh strani, da bi Alekša počastili; njemu pa ni bilo za čast, zato hoče skrivoma pobegniti v mesto Taro v Ciliciji. Bog pa drugači sklene. Barka, na katero je stopil Alekš, je bila od viharja zagnana na breg blizu Rima. Alekš spozna v tem voljo božjo; kot popotnik se poda v mesto in si le to želi, da bi mogel v hiši svojih starišev živeti, kakor tuj, neznan romar. Na tergu sreča svojega očeta, ko je ravno šel domu spremljan od velike množice služabnikov. K njemu stopi Alekš in ga začne prositi: „Blagородni gospod! bodite mi miloserčni, vzamite me v svojo hišo, in najte mi živeti od drobtin, ki padajo od vaše mize“. Evfemian se spomni svojega sina, vkaže popotnika peljati domu in mu postreči. Alekš pa noče bivati v izbi, tudi ne jesti dobrih jedi. Pod štengami si izvoli kotichek in je zadovoljen z revno jedjo. Vsaki dan ga zaničujejo hlapci, in delajo z njim, kakor le surovi ljudje ravnati morejo; vsaki dan je njegovo serce in njegova duša morala prestatu hudi boj; videti očeta, mater, nevesto, videti njih žalost, slišati jih popraševati po njem — on pa je blizo, neznan v domači hiši, zaničevan od služebnih ljudi. To je morala biti huda vojska notre v duši in v sercu, katero bo le težko kdo zastopiti mogel.

Kje si je pa sv. Alekš toliko moči dobival? Nosil je pri sebi en križec in eno podobo matere božje; to je goreče častil. Pogostokrat je hodil v sv. Petra cerkev in je pobožno molil; njegova dušna hrana je pa bila daritev sv. maše in pa sv. rešnje telo, kterega je prejemal vsako nedeljo. Glejte! to so pomočniki

kristjanu v nar težem dušnem boju. V tem stanu preživi še 17 let, po drugih pa 22. Božja previdnost je sklenila, toliko pobožnost in ponižnost svetu razodeti. Neko nedeljo začno zvoniti vsi zvonovi rimskega mesta sami od sebe; ljudje vrejo vkup, zvedet, kaj to pomenja. Oglasi se pa en glas in trikrat govori: V hiši Evfemianovi iščite prijatelja božjega, ki prosi za mesto, in kar on prosi, bo vslišano, ta je zdaj zamrl. Alekšu je bila tudi razodeta smertna ura; zato si zapiše na listič, kdo je in celo svoje življenje. S tim lističem v roci ga najdejo mertvega v kotiču pod štengami. Evfemian je bil prvi, ki ga je našel. Od žalosti premagan, pade na njega in ga poljubuje. Tudi mati priteče, s solzami umiva truplo ljubega sina, ihti in vpije: Moj otrok, zakaj si storil tako svoji materi? zakaj nisi vslišal njenih solz in prošenj — Sin, kaj si moral prestat v hiši svojih starišev. Priteče nevesta: Oh, da si verjela temu, kar mi je povedalo ves čas moje serce; sedaj vdova in brez tolažbe svoje žive dni.

V celih trumah hodijo ljudje gledat mertvega svetnika. Bog pa je storil velike znamenja in čudeže v počastenje svojega služabnika. Tudi cesar pride obiskat mertvega svetnika; pa toliko je ljudi, da ne more blizo. Cesar vkaže veliko denarja razsipati, da bi ljudi odpravil, pa ljudstvo je pustilo zlato in srebro in se ni hotlo ločiti od svetnika. 7 dni je bilo truplo izpostavljeno v cerkvi sv. Petra — na osmi dan ga pokopljejo na hribu Aventinskem, leta 1216 truplo najdejo in spet tam pokopljejo v cerkvi; sedaj je tam cerkev sv. Bonifacija in Alekša.

S k l e p.

Kaj bi zdaj še govoril; več kakor moje besede, govori in vam pove življ. sv. Alekša. Kaj nam pove? Pove nam, da je Boga tako ljubil in za nebeško kraljestvo tako skerbil, da je zapustil očeta S tim pa nočem reči, da bi imel vsak to storiti; tega tudi Bog noče imeti od vseh; to je le za tiste, ki hočejo z gnado božjo popolnoma živeti. To pa hoče Bog od vsakega imeti, da ljubi njega, da spolnuje njegove zapovedi, da skerbi za svojo dušo in da si išče zaslužnja za nebeško kraljestvo; to je že dolžnost, uno pa je le svetovano.

O kako osramoti to življenje sv. Alekša sedajni svet in sedajne kristjane! Alekš živi 34—40 let v nar ostrejšem zatajevanji, sedajni svet si pa kaj malega ne more odreči. Alekš se odpove

bogastvu in dobremu življenju, sedajni kristjani si pa leto želijo in iščejo, naj bo po pravičnih ali krivičnih potih.

Za minljivi svet, njegovo veselje se stori vse, za nebesa in večnost se ne stori nič. Sv. Alekš se sam le ponižuje. Bog ga po smerti čudno povišuje, tako da cesar in nar imenitnejša gospoda pred njegovim truplom poklekujе in ga za predprošnjo prosi. Na sv. Alekšu vidimo spolnjene besede: Blagor vbogim v duhu. Sv. Alekša življenje je živa podoba Jezusovega nauka: Nebeško kraljestvo. . . .

Kristjani: tudi nam je zahranjen ta zaklad — pojdemo, iščimo ga tudi. Povedal sem Vam to življenje, naj bi nas učilo, kako imamo premagati, prevzeti, odpovedati se tudi pripuščenemu veselju zavoljo Boga, da bi greh in skušnjave toliko lažje premagali. Sv. Alekš prosi Boga za nas. Amen.

Pridiga v god sv. Magdalene.

(Kdor je Magdaleno posnema v grehu, naj jo posnema tudi v pokori;
gov. J. A.)

Jezus se je obrnil k ženi in je rekel Simonu: Vidiš to ženo? Luc. 7, 44.

V v o d

Dve poti peljete v nebesa. Pot nedolžnosti in pot pokore. Po poti nedolžnosti pridejo v nebesa tisti otroci, ki popred umerjō, preden še k pameti pridejo. Zato se cerkev pri smerti nedolžnih otrok veseli in duhoven tacega otroka z belo štolo pokoplje. Po poti nedolžnosti pa pridejo v nebesa tudi tisti odraščeni, ki so belo oblačilo pri sv. kerstu prejeto celo življenje neomadeževano ohranili, ki niso nikoli smertnega greha storili. Taki

so post. device in veliko drugih svetnikov, na primer sv. Alojzi, sv. Stanislaj in drugi.

Zdaj pa prašam lj. m! Koliko jih je, da bi nedolžnost vedno ohranili, da bi nikoli v smertni greh padli ne bili? Koliko izmed nas, kar nas je danas tukaj, koliko, prašam, ima še lepo nedolžnost? Bojim se na to odgovoriti, ker reči bi moral, da jih je veliko, morebiti veči del teh, kar nas je tukaj, nedolžnost že zgubilo! Dobro pa veste, da nič omadeževanega v nebesa ne more in da bodo le tisti Boga gledali, ki so čistega serca. Kaj je tedaj tistim storiti, ki so nedolžnost že zgubili in smertno grešili? Ali ni za take nobenega pomočka k zveličanju?

Ja, ljubi moji! še je pomoček za take, če hočejo zveličani biti, še druga pot je, ki pelje tudi v nebesa. In to pot vam hočem danas pokazati, ko vam z besedami Jezusovimi rečem: Vidiš to ženo? (se pokaže na podobo).

Kdo pa je ta žena, ki tam pred križem kleči in grenke solze preliva? Ta ženska je Magdalena — popred imenovana grešnica v mestu.

Zdaj pa lahko veste, kaj vam hočem povedati. Magdalena je bila velika grešnica, potem je pa velika svetnica postala. Pa kako? S resnično pokoro.

Nauk iz tega za nas pa je:

Kdor je Magdaleno posnemal v grehu, naj jo posnema še v pokori.

To je zapopadek današnjega govorjenja. Bog nam pa daj svojo pomoč in izbudi v nas duha prave pokore!

Razlaga.*

Marija Magdalena je po splošni misli sv. cerkve Lazarjeva in Martina sestra, ravno tista, ki je Jezusa tudi 6 dni pred njegovim terpljenjem v Betaniji maznila. Imenuje se Magdalena po svojem rojstnem kraju, ker je bila v mestu Magdala ali rojena, ali pa je ondi pregrešno živela. Iz svetega pisma vemo, da je bila

*) po Čupniku.

popred, preden je Jezus učiti začel, očitno nesramna grešnica, ki je očitno v nečistih grehih živela in da je bila od 7 hudičev obsejena. Kakor hitro pa je Jezus učiti začel in po Judovski deželi zgubljenih ovčic iskal, je bila Magdalena ena prvih ovčic, ki so k dobremu pastirju prihitele in se spreobrnile. —

Ko je nekega dne Jezus pri nekem farizeju, Simonu po imenu, kosil, zvedela je to Magdalena, ki je tudi v tistem mestu živela. Komaj šliši, da je Jezus pri farizeju pri kosilu, biti v farizejevo hišo, prinese alabastrovo pušico polno dragega mazila, stopi od zad k Jezusovim nogam, jih moči s svojimi solzami, briše in z mazilom mazili. Farizej pa je sam pri sebi mislil: „Ko bi bil ta prerok, pač bi vedel, kdo in kakošna je ta žena, ki se ga dotikuje, da je grešnica.“ Jezus pa, ki je farizejeve misli poznal, pa tudi skesano serce Magdalenino videl, je farizeju v priliki razložil, da Magdalena, če je tudi veliko grešila, vendar odpuščanje zasluži zavoljo njene velike ljubezni in grevenge. Zato se tudi na zadnje k nji oberne in reče: „Odpuščeni so ti grehi. Tvoja vera ti je pomagala. Pojdi v miru!“ Od tistega časa je Magdalena zmeraj za Jezusom hodila, z drugimi premožnimi ženami mu stregla, v Betaniji 6 dni pred njegovim terpljenjem zopet njegove noge mazilila, ga je spremljala na križevem potu, je z Marijo, njegovo materjo, in Janezom pod križem stala in ga ni popred zapustila, da so ga v grob položili. Tretji dan zgodaj je z drugimi pobožnimi ženami k grobu prišla ga mazilit, ga je prva po vstajenju vidila in priča bila njegovega vnebohoda.

Po Jezusovem vnebohodu pa je z bratom Lazarjem in sestro Marto prišla na francosko, kjer se je v puščavo podala in tam v nekem berlogu pokoro delala noč in dan, in svoje grehe objokovala tako dolgo, da jo je prišel Kristus klicat iz tega sveta.

To je ob kratkem življenje Marije Magdalene. Kakor ga vemo iz sv. pisma, in kakor nam od njenega spokornega življenja in konca spričujejo stari in sveti učeniki. —

Poglejmo zdaj bolj natanko, kako je Magdalena pokoro delala in kaj je tudi nam storiti, če hočemo zadobiti odpušanja grehov!

1. Magdalena se je brez odloga brez pomude, brez obotavljanja k Jezusu obrnila in pokoro delati začela. Sv. evangelje pravi, da, kakor hitro je ona zvedila, da je Jezus v mestu, je prišla v farizejevo hišo. Ona se nič obotavljala, nič ni izgovarjala nič odlašala, da bi bila morebiti sama pri sebi rekla: Zdaj ne grem odpuščanja prosit mogočnega Jezusa, ker ravno pri kosilu sedi, zdaj se nočem ljudem v zobe dati in prevzetnim farizejem, da bi me zaničevali,

počakala bom, da Jezusa na bolj priložnem kraju in ob priložnišem času dobim. Nič takega ni mislila, ampak brez odloga, brez zamude se k Jezusu poda. Že ta glas, da je Jezus v mestu, jo tako presune in zbudi, da nima več pokoja. Spozna svoje pregrešno življenje, svoje obilne zmote in nesramnosti, svoje pohujšljivo obnašanje, ve pa tudi dobro, da ji nobeden drug iz breznataciah pregreh pomagati ne more, kakor samo ljubeznivi Jezus, od kterega je že slišala, da take čudeže dela, da hudiče izganja in grehe odpušča. Ne daje ji več miru, k Jezusu jo žene, k njemu mora iti in to precej-brez odloga!

Glejte ljubi moji! to je prva stopinja prave pokore, če kdo resno, brez obotavljanja, brez zamude in izgovorov pregrešno življenje zapusti in odločno se k Jezusu verne. In ravno od tod pride, da se jih tako malo resnično spokori, ker pokoro le zmeraj od dne do dne odlašajo, ker se nočejo zares in odločno pregrešnemu življenju odpovedati, se na poti poboljšanja zmeraj obotavljajo in še vedno nazaj gledajo na kraj starih pregreh. Hudič dobro ve, da je pokora vedno težjeja, kolikor dalje se odlaša. Zato moti in skuša grešnega človeka in mu vsakoršne izgovore navdaja. Kolikokrat grešnik in grešnica slišita glas ljubega Jezusa, ki jih kliče in k poboljšanju opominja! Pride sv. adventi čas, čas posebne milosti božje; gnada jih kliče in vabi, da bi se zdaj k Jezusu podali, k njemu se nazaj vernili — ali hudobni duh jih moti in jih bega rekoč: Zdaj je preveč drenj, zdaj je preveč mraz, boš že poznej enkrat k spovedi šel ali šla, saj se ne mudi tako in saj ni, da bi ravno v adventu mogel ali mogla k spovedi iti. Pridejo odpustki sladkega imena Jezusa. Zopet lep čas in lepa priložnost, z Bogom se spraviti. Ali hudobni duh grešnika vnovič odvraca, in mu na uho šepeta: Kaj boš zdaj hodil, saj bo tako kmalo velikonočna spoved. In tako hudič zastarane grešnike moti in od pokore odvraca tako dolgo, da je nazadnje že prepozno. Hočeš tedaj, ljubi moj! zares k Bogu se verniti, ne odlašaj pokore. Če je tudi težka ta stopinja, le stori jo brez pomude. In ko boš prvo stopinjo storil, bodo druge veliko lažje. Težavna je res ta prva stopinja in treba je hudega vojskovanja. To nam priča sv. Avguštín, ki sam od sebe piše: Slišal sem božji glas in čutil sem želje poboljšanja; ali stare navade in grešne sladnosti so me nazaj vlekli in upile: Avguštín, ali nas res hočeš zapustiti? Jes pa sem z Davidom zdihnul in rekel: Zdaj hočem začeti! — In tako sem naenkrat stergal pregrešne verige in rešen sem bil!

Tako mora tedaj vsak, kdor se hoče zares spreobrniti, pokoro brez odloga začeti, kakor Magdalena in reči kakor Avguštín: Dovolj je tega pregrešnega življenja. Nič več nočem grešiti! Zdaj,

zdaj, to uro, ta dan hočem začeti pravo pokoro delati in Bogu služiti.

2. Magdalena je drugič brez strahu in napčne sramožljivosti pokoro delala. Ker je očitno grešila in pohujšanje dajala, ni se tudi sramovala očitno pokoro delati. — V ravno tistem mestu, kjer je greh delala, tudi pokoro delati začne. Dela jo pa očitno. Ne pride ponoči k Jezusu kakor Nikodem, ne gre na skrit kraj svojih solz točit, kakor Peter; ampak pri belem dnevu gre po mestu v vse drugačnem namenu kakor do zdaj. Ne boji se stopiti v farizejevo hišo in v pričo tistih pokoro delati, v pričo katerih je popred greh delala. Pričo vseh gostov gre k Jezusovim nogam, jih moči s svojimi solzami, jih poljubuje in briše z lasmi svoje glave. Poslušati mora, kako se gostje zaničljivo od nje pomenkovajo, kako jo Simon Jezusu toži in njeno gerdo življenje očita. Vse to mora slišati, pa voljno poslušša in Jezusu daruje to zaničevanje v pokoro za svoje grehe. Nobeden glas nevolje ne pride iz njenih ust, le spokorne solze še bolj gosto tekó.

Glejte, ljubi moji! to je prava pokora. Kako vse drugač pa se vedejo grešniki in grešnice sedajnega časa. Grešiti in očitno pohujšanje delati se ne sramujejo, ali pokoro, očitno pokoro delati jih je sram. Vsako terpljenje jim je odveč in če jih kdo kaj zaničuje ali jim nekdanje pregrešno življenje očita, zmerjajo in kolnejo, namesto Boga zahvaliti, da jim priložnost da, za svoje grehe se spokoriti. — Ni drugač; kdor je očitno grešil in pohujšanje dajal, mora tudi očitno pokoro delati, in tako pohujšanje kolikor mogoče popraviti! Kdor se pa pokoro delati sramuje, kdor nič ne poterpi in zaničevanje z zmerjanjem odbija, tak tudi milosti pri Bogu našel ne bo. —

3. Magdalena je pa tudi stanovitno pokoro delala. Ko ji je Gospod Jezus enkrat grehe odpustil, potem se ni več k pregrešnemu življenju vernila; ampak je povsod Jezusa spremljala, pri njegovih nogah je sedela, njegove besede poslušala, in ga ni pred zapustila, da so ga v grob položili, ja še v grobu ga je obiskovala, in je po Jezusovem vnebohodu celo življenje noter do smerti pokoro delala in solze točila

Glejte, kerš. poslušavci, to je tretič k pravi pokori potrebno. Pokora, ki ni stanovitna, nič ne velja. Kaj pomaga, če kdo nekoliko časa svoje grehe objokuje in obžaluje, če nekoliko časa pokoro dela, potem pa se zopet v stare grehe poverne? Le kdor bo do konca stanoviten, bo kronan, pravi sv. pismo. Kdor je tedaj odpušcanje zadobil, ktereга je Jezus nazaj vzel, tisti ga ne sme več zapustiti. Zares spokornemu grešniku mora naj ljubši

kraj biti z Magdaleno pod križem. Kakor je Magdalena s solzami Jezusove noge močila, tako mora tudi zares spokorni grešnik svoje grebe objokovati; kakor je Magdalena pod križem stala in so Jezusove kervave kaplje na njo padale in jo tako očistile brezštevilih grehov, tako mora tudi zares spokorni grešnik večkrat stopiti pod križ, to se pravi, premišljevati Jezusovo bitko terpljenje; mora večkrat stopiti k mizi Gospodovi in tako si spirati grešne madeže od svoje duše. Kakor je Magdalena potem sedela pri Jezusovih nogah, in njegove besede poslušala, tako mora tudi pravi spokornik potem rad božjo besedo poslušati; kakor je Magdalena bila vedno v Jezusovi družbi, tako se ima tudi pravi spokornik rad in pogosto v serčni molitvi z Jezusom se pogovarjati.

S k l e p.

Slišali ste tedaj, ljubi moji, kakšna je prava pokora. Prava pokora mora biti urna, brez odloga; očitna, brez napene sramožljivosti, stanovitna, brez prenehanja. Res, da je težavna in ojstra. Pa, če se je bojiš, pa greha ne delaj. Ako si pa grešil, poglej to ženo, poglej Magdaleno. Veliko je grešila; pa ker je veliko in pravo pokoro delala, ji je bilo tudi vse odpuščeno. Težavna je bila pokora ali tudi v pokori je našla veselje in tolažbo; smela je potem hoditi za Jezusom, stala je pod križem in vžila je veliko srečo, da ga je prva po vstajenju vidila. Če je tudi pokora težavna, vendar brez tolažbe ni; če tudi tekó spokorne solze, naj le tekó, saj so tudi sladke.

Tedaj še enkrat rečem: Blagor vam, ki ste nedolžni, varite se pa, da je ne zgubite; zakaj prijetna in vesela je pot nedolžnosti. Če je pa kdo grešil, naj pogleda to ženo, naj pogleda Magdaleno. Če so še tako veliki grebi, vsi ti bodo odpuščeni, da le pravo pokoro delaš. Toraj grešnik, grešnica! ako si Magdaleno v grehu posnemal, posnemala; posnemaj jo še v pokori. Amen.

Pridiga v god sv. Ane.

(Čemu božje poti in cerkve na gorah? gov. J. A.)

„Kako ozke so vrata in tesna je pot, ki pelje v življenje, in malo jih je, kateri jo najdejo. Mat. 7, 14.

V v o d.

Bodite pozdravljeni, keršanski romarji! ki ste od vseh krajev kočevske dežele tu sem prišli sv. Ano počastit. Kaj ne? sterma pot tukaj gori vam je dosti truda prizadela in pôt vam je tekel po čelu, toliko bolj, ker imamo danas zopet tako gorek dan. Marsikteri si je korakaje sem gori želel, da bi cerkvica vendar malo nižej stala, morebiti se je clo nad tistimi jezil, ki so cerkev tako visoko postavili. Pa krivico bi storili našim prednikom, ko bi se nad njimi zavoljo tega hudovali, še hvaležni jim moramo biti za lepe nauke, ktere so nam s tem zapustili, de so cerkve po gorah zidali.

Da se tedaj ne bo kdo nad našimi predniki po krivici jezil, ampak da bote stermemu hribu vkljub še drugikrat radi sem gori prišli, bočem vam danes povedati:

Zakaj so naši spredniki cerkve stavili na gore? ali kakšen pomen imajo za nas cerkve na gorah?

R a z l a g a.

Kdor se je količkanj že po svetu ogledal, lahko je zapazil, da so cerkve tu in tam po gorah zidane. Nikjer pa ne najdemo toliko cerkev po hribih in gorah, kakor ravno v naši kranjski de-

želi in tudi v naši majhni Kočevski deželici imamo več cerkev na gorah. Naj imenitniše in naj bolj obiskovane božje poti ste tukaj pri sv. Ani in pa pri sv. Lenartu v reški dolini. Sloveče božje poti ste tudi pri Materi Božji na Zdihovem in na Terdrengu (Mozeljske fare) pa pri Mariji Snežnici v Tifentalu. Manj imenitne so cerkve na Kumerdorfu, na Kozici in na Gradiški gori. — Prašam tedaj še enkrat, zakaj so vendar naši predniki ravno po hribih in gorah cerkve zidali, ko bi jih bili vendar z manjšim trudom in lažej po dolinah postavili?

Ljubi moji! Naši predniki so zato na hribe cerkve stavili,

1. Ker so bili nekoliko primorani.

Morebiti vam je že znano, da so pred 300 leti, pa tudi že pred in poznej grozoviti Turki večkrat na Kranjsko planili, ropali, morili in požigali, da je bilo groza. Pri tem so bili posebno Kočevarji na slabem, ker so bili prvi na versti. Navadno namreč so Turki skoz Metliko, ali pa čez Kopo skoz Kočevsko na Kranjsko priderli. In gorje je bilo tadašnjim prebivavcem, kader so Turki v deželo planili. Moške so poklali, premoženje oropali, mladenče in mlade ženske so pa s seboj odpeljali in jih potem po Turškem kakor živino prodajali. Kočevarjem se je pa že zavoljo tega tudi še posebno slabo godilo, ker so bili Turki včasih na Kranjskem tepeni in so se potem še na svojem begu nad Kočevarji znosili. — Da bi tedaj vsaj nekoliko pred turškimi napadi zavarovani bili, so naši predniki ne samo mesta obzidali in z grabni obdali, kakor se okoli kočevskega mesta še vidi, ampak so tudi na gorah cerkve zidali in navadno okoli cerkve visok zid (tabor imenovan) postavili. To vidimo še zdaj pri starih cerkvah; posebno v Osivnici na hrovaški meji, pa tudi okoli te cerkve so še ostanki takega zidu. — Če so Turki v deželo prihruli, so hitro za to postavljeni čuvaji na Terdrengu kres zažgali, da je na enkrat cela dežela zvedila, kakšna nevarnost da ji preti. Ko so prebivavei to znamenje v gledali, so svoje premoženje v naglici poskrili, živino v hribe odpeljali, pa tudi sami kakor so mogli se poskrili. Če jih je bilo pa veliko skupaj, so se okoli cerkev utaborili in branili, žene in otroci pa so med tem v cerkvi molili. Tako so se vendar včasih ubranili in če že družega ne, vsaj življenje oteli. —

Pa ne samo iz strahu pred sovražniki, ampak

2. tudi iz pobožnosti so naši spredniki cerkve stavili na gore.

Res je, Bog je povsod; zato ga tudi povsod lahko molimo in častimo, tudi globoko pod zemljo. Ali vendar se ne da tajiti, da

človek na gorah veliko ložej moli, da je njegov duh nekako od zemlje odtegnjen, da se Bogu nekako bližej čuti. — V tem je pa kristjane tudi podpirala sveta zgodovina, ker nam kaže, da so se najimenoitneje reči stare in nove zaveze na gorah godile. Na Sinajski gori je Bog dal zapovedi; Abraham je svojega sina na goro Moriah darovat peljal; Elija je na Karmelski gori Bogu dar opravil, tempelj judovski je stal na Sionski gori. In v novem testamenteu je Kristus na gori učil, na gori Tabor se spremenil, na oljski gori molil in kervavi pot potil, na gori Kalvariji križan bil in z oljske gore v nebesa šel.

Lepi so pa tudi nauki, ktere nam take božje poti dajejo. Cerkev ali božja pot na kakšni gori, kaj družega pomenja, kakor

a) pot vsacega kristjana v nebesa.

Zato večkrat v sv. pismu pomenja gora nebeško stanovanje. To pa nič družega ne pomenja, kakor to, da se je za nebesa truditi treba. Kaj ne, vsak izmed nas se je moral danas potiti, preden je došel tukaj gori; ali bi bilo pa mogoče brez truda v nebesa priti? Gotovo ne. Za nebesa je tudi treba truditi in potiti se; saj Kristus sam pravi, da so ozke vrata in sterma pot, ki pelje v življenje. Res! neprijetno je in težavno v taki vročini lesti na visok hrib, je pa tudi potem veselje veliko, če človek do verha dospe in zadovoljno vsklikne: Hvala Bogu, tukaj smo! Tudi kersanska vera nam veliko težkega naklada, božje zapovedi so tista tesna pot, po kateri nam je hoditi. Težko je svojemu mesu to in uno veselje odreči, to in uno neprijetnost naložiti; večkrat je treba terpeti, zatajevati in potiti se za svoje zveličanje — ali če je še tako terdo in težko, enkrat je le konec. Ko pride večer življenja, ko se smert bliža, takrat pobožen kristjan ki se je serčno in stanovitno vojskoval s svetom, hudičem in lastnim poželenjem, takrat lahko z veselim srcem zakliče, kakor romar, ki po hudi poti na verh gore dospe: Hvala Bogu, tukaj smo! Ves trud je zdaj proč! — Če tudi včasih popotnik omaguje, če se tudi včasih noge ustavljajo in skoraj več nositi nočejo, romar pogleda kviško in bližej in bližej vidi cerkev in zvonik — nova moč ga navdaja in sam pri sebi reče: „Kmalu, kmalu bomo gori!“ Tako stori tudi ti, kersanski romar, ki romaš iz doline solz na visoko goro, v sveti Sion, v nebeški Jeruzalem! Če te nadloge tlačijo, če postaneš obupljiv in malosercen, če noče naprej iti z zatajevanjem in vojskovanjem; oh poglej gori na sveto goro — poglej proti nebesom in reci sam pri sebi: „Še nektere stopine, še nekaj truda in tam bom, kjer ni več terpljenja in težav!“

Pot na tako goro je pa tudi spokorna pot. Marsikteri bi

lahko doma božjo službo opravil, bližej in ložej bi imel. Če pa sam pri sebi misli: To pot hočem danas Bogu darovati za pokoro zavoljo mojih grehov. Naj se pokoré moje noge, ki so me tolikokrat nosile po slabih potih, ki so mi služile pri pregrešnem plesu; naj se pokoró noge, ki so se večkrat vstavljale iti v cerkev ali po dolžnostih svojega stanu. Če pot teče po čelu, če telo vročine gori, tudi to Bogu daruj, misli in reci: Saj sem se dostikrat potil za nečimerne stvari, pri igri, pri plesu; moje telo je večkrat gorelo pregrešne ljubezni, naj zdaj terpi, naj se pokori. Če v takih mislih, s takim namenom božjo pot storiš, potem ti bo gotovo v korist in odpuščanje grehov; nobena stopinja ne bo zastoj.

c) Marsikteri bi bil rad na visoki gori in bi se rad razgledoval okoli sebe po širokem polji, po daljnih krajih; ali v hrib iti se mu ne ljubi. Tako je tudi v keršanskem življenji. Marsikteri ja vsakteri bi rad prišel v nebesa; da bi pa za nebesa terpel, se potil in delal, tega noče. Naj pa vsak ve, da nebeško kraljestvo silo terpi, in le tisti, ki si silo prizadevajo, ga bodo posedli.

(Konec prihodnjič.)

Duhovske zadeve.

Kerška škofija. Č. g. Eichholzer Alb. je dobil faro v Ločah; č. g. Götzl Ign. je šel za kanonika v Velikovec. Č. g. Aleš Nik. pride za beneficijata v meščanski špital v Celovcu; č. g. Majar Mat. je postal beneficijata na Križnej gori zunaj Celovca. Č. g. Kapun Bal. gre za provizorja v Št. Štefan pri Trušnjah. Umerla sta čč. gg.: fajmoštra Somer Jan. in Bucher Ferd. R. I. P.!

Goriška nadškofija. V. č. g. Evgeni Valussi dr. bogoslovja je postal prof. moral-teologije; v. č. g. Jožef Gabrijevčič pa spirital v tuk. seminšču; č. g. Jožef Skočir vikarij v Cepovanu; č. g. Marko Vales koop. v Renčah, č. g. Leopold Vuk v Pervačini; v Perteole je prišel začasno za koop. g. Alojzij de Stefani, duhoven videmske škofije. — Prestavljena sta Čč. Oo. kapucina: Alfons Krašovic iz Gorice v ip. Križ. Ubald Bergant iz Volšperga v Gorico. — Umerli so: Č. O. Kajetan Hiltsher gvardijan kapucinov v ip. Križi; o. Zeno Mory, kapucin; O. Aureli Canderan, frančiškan; O. Ermin Schmalzbauer redovnik sv. Janeza od Boga. R. I. P.

Ljubljanska škofija. Č. g. Marinšek, lok. v Tersteniku, je umrl. R. I. P.!

Terziška škofija. Č. g. Jak. Kocian, bivši duh. pomočnik pri Sv. Jakopu v Terstu, pride ravno tako k Jezuitarski fari za duh. pomočnika. V. č. g. Jož. Schöpf, farman v Rodiku, je dobil pensijo. Č. g. Jože Vodè, bivši kaplan v Boljuncu, je tudi stopil v pokoj. Č. g. Simon Jurhman, bivši duh. pomoč. v Kastvu, je stopil v red Mincritov.

Odgovorni izađaj, in vred. Andr. Einspieler, — Natisnil J. & F. Leon v Celovcu.